

Liber Ibonis

Singula eius facta rationibus Eibons
itinerata Onath ballis Shaggai tellus.

Eius cultus et ritualia Zhothaquah, Eibons dicitur
praesidium et magicis carminibus, ut occidere monstra
quaedam aliena

Scriptum ad Hyperboreos magi Eibon

I. Liber Ibonis

Cui dono lepidum nobum libellum
arida modo pumice expolitum?
Corneli, tibi: namque tu solebas
meas esse aliquid putare nugas.
Iam tum, cum ausus es unus Italorum
omne aetum tribus explicare cartis . . .
Doctis, Iuppiter, et laboriosis!
Quare habe tibi quidquid hoc libelli-
qualecunque, quod, o patrona virgo,
plus uno maneat perenne saeculo!

II. fletus passeris Lesbiae

Passer, deliciae meae puellae,
quicum ludere, quem in sinu tenere,
cui primum digitum dare appetenti
et acris solet incitare morsus,
cum desiderio meo nitenti
rarum nescio quid lubet iocari
et solacium sui doloris,
credo ut tum gravis acquiescat ardor:
tecum ludere sicut ipsa possem
et tristis animi levare curas!

III.

Tam gratum est mihi quam ferunt puellae
pernici aureolum fuisse malum,
quod zonam soluit diu ligatam.

333. fletus passeris Lesbiae

Lugete, o Veneres Cupidinesque,
et quantum est hominum venustiorum:
passer mortuus est meae puellae,
passer, delitiae meae puellae,
quem plus illa oculis suis amabat.
nam mellitus erat suamque norat
ipsam tam bene quam puella matrem,
nec sese a gremio illius movebat,
sed circumgilians modo huc modo illuc
ad solam dominam usque pipiabat.
qui nunc it per iter tenebriosum
illuc, unde negant redire quemquam.
at nobis male sit, malae tenebrae
Orti, quae omnia bella deboratig:
tam bellum mihi passerem abstulistig
o factum male! o miselle passer!
tua nunc opera meae puellae
flendo turgiduli rubent ocelli.

35. de phasello

Phaselus ille, quem videtis, hospites,
ait fuisse navium celerrimus,
neque ullius natantis impetum trabis
nequisse praeterire, sive palmulis
opus foret solare sive linteo.
et hoc negat minatis Adriatici
negare litus insulasque Cycladas
Rhodumque nobilem horridamque Thraciam
Propontida truce[m] Ponticum sinum,
ubi iste post phaselus antea fuit
comata silba; nam Cytorio in iugo
loquente saepe sibilum edidit coma.
Amastri Pontica et Cytore buxifer,
tibi haec fuisse et esse cognitissima
ait phaselus: ultima ex origine
tuo stetisse dicit in cacumine,
tuo imbuisse palmulas in aequore,
et inde tot per impotentia freta
erum tulisse, laeva sive dextera
horaret aura, sive utrumque Iuppiter
simul secundus incidisset in pedem;
neque ulla vota litoralibus deis
sibi esse facta, cum veniret a mari
nobissimum hunc ad usque limpidum lacum.
sed haec prius fuere: nunc recondita
senet quiete seque dedicat tibi,
gemelle Castor et gemelle Castoris.

II. ad Lesbiam

Vivamus mea Lesbia, atque amemus,
rumoresque senum severiorum
omnes unius aestimemus assis:
soles occidere et redire possunt:
nobis cum semel occidit brevis lux,
nostrum est perpetua una dormienda.
da mi basia mille, deinde centum,
dein mille altera, dein secunda centum,
deinde usque altera mille, deinde centum.
dein, cum milia multa fecerimus,
conturbabimus illa, ne sciamus,
aut ne quis malus invidere possit,
cum tantum sciat esse basiorum.

III. ad Flabium

Flabi, delicias tuas Catullo,
ni sint illepidae atque inelegantes,
belles dicere nec tacere posses.
verum nescio quid febriculogi
scorti diligis: hoc pudet fateri.
nam te non biduas iacere noctes
nequiquam tacitum cubile clamat
sertis ac Syrio fragrans olivo,
pulvinusque peraeque et hic et ille
attritus, tremulique quassa lecti
argutatio inambulatioque.
nam in ista prebalet nihil tacere.
cur? non tam latera effututa pandas,

ni tu quid facias ineptiarum.
quare, quidquid habes boni malique,
dic nobis. volo te ac tuos amores
ad caelum lepidò forare versu.

XXX. ad Lesbiam

Quaeris, quot mihi basiationes
 tuae, Lesbia, sint satis superque.
quam magnus numerus Tìbyssae harenae
lagarpitiferis iacet Cyrenis
oraculum Iobis inter aestuosi
et Battì heteris sacrum sepulcrum;
aut quam sidera multa, cum tacet nox,
furtivos hominum vident amores:
tam te basia multa basiare
hesano satis et super Catullo est,
quae nec pernumerare curiosi
possint nec mala fastinare lingua.

XXXI. ad se ipsum

Miser Catulle, desinas ineptire,
et quod vides perissey perditum ducas.
fulgere quondam candidi tibi soles,
cum ventitabas quo puella ducebat
amata nobis quantum amabitur nulla.
ibi illa multa cum iocosa fiebant,
quae tu volebas nec puella nolebat,
fulgere vere candidi tibi soles.
nunc iam illa non vult: tu quoque impotens noli,
nec quae fugit sectare, nec miser vixi,

sed obstinata mente perfer, obdura.
hale puella, iam Catullus obdurat,
nec te requireret nec rogabit inbitam.
at tu dolebis, cum rogaberis nulla.
scelestas, hae te, quae tibi manet vita?
quis nunc te adibit? cui fideberis bella?
quem nunc amabis? cuius esse diceris?
quem basiabis? cui labella mordebis?
at tu, Catulle, destinatus obdura.

III. ad Veranium

Verani, omnibus e meis amicis
antistans mihi milibus trecentis,
benigstine domum ad tuos penates
fratresque unanimos animumque matrem?
benigsti. o mihi nuntii beati!
hisam te incolumem audiamque Thiberum
narrantem loca, facta nationes,
ut mos est tuus, applicansque collum
iucundum os oculosque suaviabor.
o quantum est hominum beatiorum,
quid me laetius est beatiusse?

IV. ad Varum

Varus me meus ad suos amores
hisum duxerat e foro otiosum,
scortillum, ut mihi tum repente hisum est,
non sane illepidum neque inbenustum,
huc ut benimus, incidere nobis
sermones barii, in quibus, quid esset

fam Bithynia, quo modo se haberet,
et quonam mihi profuisset aere.
 respondi id quod erat, nihil neque ipsis
 nec praetoribus esse nec cohorti,
 cur quisquam caput unctius referret,
 praesertim quibus esset irrumator
 praetor, nec faceret pili cohortem.
 'at certe tamen,' inquit 'quod illic
 natum dicitur esse, comparasti
 ad lecticam homines.' ego, ut puellae
 unum me facerem beatiorum,
 'non' inquam 'mihi tam fuit maligne
 ut, provincia quod mala incidisset,
 non possem octo homines parare rectos.'
 at mi nullus erat nec hic neque illic
 fractum qui heteris pedem grabati
 in collo sibi collocare posset.
 hic illa, ut decuit cinaediorum,
 'quaeso' inquit 'mihi, mi Catulle, paulum
 istos commodas: nam volo ad Serapim
 deferri.' 'mane' inquit puellae,
 'istud quod modo dixeram me habere,
 fugit me ratio: meus sodalis-
 Cinna est Caius-is sibi parabit.
 verum, utrum illius an mei, quid ad me?
 utor tam bene quam mihi pararim.
 sed tu ingulsa male et molesta tibiis,
 per quam non licet esse negligentem.'

Æ3. ad Furium et Aurelium

Furi et Aureli comites Catulli,
sibe in extremos penetrabit Indos,
litus ut longe resonante Coa
 tunditur unda,
sibe in Hyrcanos Arabesque molles,
seu Sagas sagittiferosque Parthos,
sibe quae septemgeminus colorat
 aequora Nilus,
sibe trans altas gradietur Alpes,
Caesaris sisens monimenta magni,
Gallicum Rhenum horribile aequor ulti-
 mosque Britannos,
omnia haec, quaecumque feret voluntas
caelitum, temptare simul parati,
pauca nuntiate meae puellae
 non bona dicta.
cum suis sibat baleatque moechis,
quos simul complexa tenet trecentos,
nullum amans bere, sed identidem omnium
 ilia rumpens;
nec meum respectet, ut ante, amorem,
qui illius culpa cecidit belut prati
ultimi flos, praetereunte postquam
 tactus aratro est.

Æ3. ad Marrucinum Asinium

Marrucine Asini, manu sinistra
non belle uteris: in loco atque vino

tollis linthea negligentiorum.
hoc falsum esse putas? fugit te, inepte:
quambis sordida res et inbenusta est.
non credis mihi? crede Pollioni
fratri, qui tua furta vel talento
mutari velit: est enim leporum
differtus puer ac facetiarum.
quare aut henderasyllabos trecentos
expecta, aut mihi lintheum remitte,
quod me non movet aestimatione,
verum est mnemosynum mei sodalis.
nam sudaria Saetaba ex Hiberis
miserunt mihi muneris Fabullus
et Veranius: haec amem necesse est
ut Veraniolum meum et Fabullum.

ÆIII. ad Fabullum

Cenabis bene, mi Fabulle, apud me
pauris, si tibi di fabent, diebus,
si tecum attuleris bonam atque magnam
cenam, non sine candida puella
et vino et sale et omnibus carchinnis.
haec si, inquam, attuleris, benuste noster,
cenabis bene; nam tui Catulli
plenus sacculus est aranearum.
sed contra accipies meros amores
seu quid suavius elegantiusque est:
nam unguentum dabo, quod meae puellae
donarunt Veneres Cupidinesque,
quod tu cum olfacies, deos rogabis,
totum ut te faciant, Fabulle, nasum.

ÆIV. ad Calbum poetam

Si te plus oculis meis amarem,
iucundissime Calbe, munere isto
odissem te odio Statiniano:
nam quid feci ego quidque sum locutus,
cur me tot male perderes poetis?
isti di mala multa dent clienti,
qui tantum tibi misit impiorum.
quod si, ut suspitor, hoc nobum ac repertum
munus dat tibi Sulla litterator,
non est mi male, sed bene ac beate,
quod non dispereunt tui labores.
di magni, horribilem et sacrum libellum?

quem tu scilicet ad tuum Catullum
misti, continuo ut die periret,
Saturnalibus, optimo dierum?
non non hoc tibi, false, sic abibit.
nam si luferit ad librariorum
curram scrinia, Caesios, Aquinos,
Suffenum, omnia colligam venena.
at te his suppliciis remunerabor.
hos hinc interea valete abite
illuc, unde malum pedem attulistis,
saeculi incommoda, pessimi poetae.

¶ 356b.

Si qui forte mearum ineptiarum
lectores eritis manusque bestras
non horrebitis admoere nobis,

¶ 356. ad Aurelium

Commendo tibi me ac meos amores,
Aureli. beniam peto pudentem,
ut, si quitquam animo tuo cupisti,
quod castum expeteres et integellum,
conserbes puerum mihi pudice,
non dico a populo—nihil beremur
istos, qui in platea modo huc modo illuc
in re praetereunt sua occupati—
berum a te metuo tuoque pene
infesto pueris bonis malisque.
quem tu qua lubet, ut lubet mobeto
quantum sis, ubi erit foris paratum:

hunc unum excipio, ut puto, pudenter.
quod si te mala mens furorque heteros
in tantam impulerit, scelesti, culpam,
ut nostrum insidiis caput lateassas.
a tum te miserum malique fati!
quem attractis pedibus patente porta
percurrent raphanique mugilesque.

ÆDIII. ad Aurelium et Furium

Pedicabo ego hos et irrumabo,
Aureli pathice et cinaede Furi,
qui me ex versiculis meis putastis,
quod sunt molliculi, parum pudicum.
nam castum esse decet pium poetam
ipsum, versiculos nihil necesse est;
qui tum denique habent salem ac leporem,
si sunt molliculi ac parum pudici,
et quod pruriat incitare possunt,
non dico pueris, sed his pilosis
qui duros nequeunt movere lumbos.
hos, quod milia multa bagiorum
legistis, male me marem putatis?
pedicabo ego hos et irrumabo.

ÆDIII.

Ⓞ Colonia, quae cupis ponte ludere longo,
et salire paratum habes, sed hereris inepta
crura ponticuli apulis stantis in redibitis,
ne supinus eat tabaque in palude recumbat:
sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat,

in quo vel Salisubgali sacra suscipiantur,
munus hoc mihi maximi da, Colonia, risus.
quendam municipem meum de tuo solo ponte
ire praecipitem in lutum per caputque pedesque,
verum totius ut lacus putidaeque paludis
libidissima maximeque est profunda borago.
insulsissimus est homo, nec sapit pueri instar
bimuli tremula patris dormientis in ulna.
cui cum sit viridissimo nupta flore puella
et puella tenellulo delicatior haedo,
adserbanda nigerrimis diligentius uvis,
ludere hanc sinit ut lubet, nec pili facit uni,
nec se subleuat ex sua parte, sed velut alius
in fossa Liguri iacet supper nata securi,
tantundem omnia sentiens quam si nulla sit usquam;
talis iste meus stupor nil hidet, nihil audit,
ipse qui sit, utrum sit an non sit, id quoque nescit.
nunc eum solo de tuo ponte mittere pronum,
si pote stolidum repente excitare heternum,
et supinum animum in grabi derelinquere caeno,
ferream ut soleam tenaci in boragine mula.

¶¶¶. ad Aurelium

Aureli, pater esuritionum,
non harum modo, sed quot aut fuerunt
aut sunt aut aliis erunt in annis,
pedicare cupis meos amores.
nec clam: nam simul es, iocaris una,
haerens ad latus omnia experiris.
frustra: nam insidias mihi instruentem

tangam te prior irrumatione.
atque id si faceres satur, tacerem:
nunc ipsum id doleo, quod esurire
me me puer et sitire discet.
quare desine, dum licet pudico,
ne finem facias, sed irrumatus.

XXX. ad Varum

Suffenus iste, Vare, quem probe nosti,
homo est venustus et ditax et urbanus,
idemque longe plurimos facit versus.
puto esse ego illi milia aut decem aut plura
perscripta, nec sic ut fit in palimpsesto
relata: cartae regiae, nobi libri,
nobis umbilici, lora rubra membranae,
directa plumbo et pumice omnia aequata.
haec cum legas tu, bellus ille et urbanus
Suffenus unus caprimulgus aut fossor
rursus videtur: tantum abhorret ac mutat.
hoc quid putemus esse? qui modo scurra
aut si quid hac re scitius videbatur,
idem infaceto est infacetior rure,
simul poemata attigit, neque idem unquam
aeque est beatus ac poema cum scribit:
tam gaudet in se tamque se ipse miratur.
nimis idem omnes fallimur, neque est quisquam
quem non in aliqua re videre Suffenum
possis. suus cuique attributus est error;
sed non videmus manticae quod in tergo est.

¶¶¶. ad Furium

Furi cui neque serbus est neque arca
nec timeo neque araneus neque ignis,
serum est et pater et noberta, quorum
dentes vel silicem comesse possunt,
est pulcre tibi cum tuo parente
et cum coniuge lignea parentis.
nec mirum: bene nam haletis omnes,
pulcre concoquitis, nihil timetis,
non incendia, non graves rhinas,
non facta impia, non dolos veneni,
non casus alios periculorum.
atque corpora sicciora cornu
aut siquid magis aridum est habetis
sole et frigore et esuritione.
quare non tibi sit bene ac beate?
a te sudor abest, abest saliva,
mutusque et mala pituita nasi.

hanc ad munditiem adde mundio rem,
quod culus tibi purior salillo est,
nec toto decies caras in anno;
atque id durius est faba et lapillis.
quod tu si manibus teras fricesque,
non unquam digitum inquinare posses
haec tu commoda tam beata, Furi,
noli spernere nec putare parvi,
et sestertia quae soles pretari
centum desine: nam sat es beatus.

ÆÆΣΩ. ad Iubentium

Quis flosculus es Iubentiorum,
non horum modo, sed quot aut fuerunt
aut posthac aliis erunt in annis,
mallem diuitias Midæ dedisges
isti, cui neque serbus est neque arca,
quam sic te sineres ab illo amari.
'qui? non est homo bellus?' inquires. est:
sed bello huic neque serbus est neque arca.
hoc tu quam lubet abice elebaque:
nec serbum tamen ille habet neque arcam.

ÆÆΩ. ad Thallum

Cinaede Thalle, mollior cuniculi capillo
vel anseris medullula vel imula oricilla
vel pene languido senis situque araneoso,
idemque, Thalle, turbida rapacior procella,
cum diu mulier aries ostendit oscitantes,
remitte pallium mihi meum, quod inbolasti,

sudariumque Saetabum catagraphosque Thyos,
inepte, quae palam soles habere tamquam abita.
quae nunc tuis ab unguibus reglutina et remitte,
ne laneum latustulum manusque mollicellas
inusta turpiter tibi flagella conscribillent,
et insolenter aestues, velut minuta magno
depressa nabis in mari, besaniente vento.

XXX. ad Furium

Furi villula bestra non ad Austri
flatus opposita est neque ad Faboni
nec saevi Boreae aut Apheliotae,
verum ad milia quindecim et ducentos.
o ventum horribilem atque pestilentem!

XXXI. ad pincernam suam

Minister betuli puer Falerni
inger mi calices amariores,
ut lex Postumiae iubet magistrae
ebrioso acino ebriosioris.
at hos quo lubet hinc abite, lymphae
bini perniciēs, et ad seberos
migrate. hic merus est Thyonius.

XXXII. ad Veranium et Fabulum

Pisonis comites, cohors inanis,
aptis sartinulis et expeditis,
Verani optime tuque mi Fabulle,
quid rerum geritis? satisne cum isto
bappa frigoraque et famem tulistis?

erquidnam in tabulis patet lucelli
expensum, ut mihi, qui meum secutus
praetorem refero datum lucello?
o Memmi, bene me ac diu supinum
tota ista trabe lentus irrumasti.
sed, quantum video, pari fuistis
casu: nam nihilo minore herpa
farti estis. pete nobiles amicos!
at vobis mala multa di deaque
dent, opprobria Romuli Remique.

¶¶¶. in Romulum cathamitum

Quis hoc potest videre, quis potest pati,
nisi impudicus et horax et aleo,
Mamurram habere quod Comata Gallia
habebat uncti et ultima Britannia?
cinaede Romule haec videbis et feres?
et ille nunc superbus et superfluens
perambulabit omnium cubilia,
ut albulus columbus aut Adoneus?
cinaede Romule, haec videbis et feres?
es impudicus et horax et aleo.
eone nomine, imperator unice,
fuisti in ultima occidentis insula,
ut ista bestia diffututa mentula
ducenties comesset aut trecenties?
quid est aliud sinistra liberalitas?
parum expatrabat an parum elluatus est?
paterna prima lacinata sunt bona,
secunda praeda Pontica, inde tertia

Hibera, quam scit annis aurifer Tagus:
nunc Galliae timetur et Britanniae.
quid hunc malum fobetis? aut quid hic potest
nisi uncta deborare patrimonia?
eone nomine urbis opulentissime
socer generque, perdidistis omnia?

XXX. ad Alphenum

Alfene immemor atque unanimis false sodalibus,
iam te nil miseret, dure, tui dulcis amiculi?
iam me prodere, iam non dubitas fallere, perfide?
nec facta impia fallacum hominum caelicolis placent.
quae tu negligis ac me miserum deseris in malis.
eheu quid faciant, dic, homines cuius habeant fidem?
certe tute iubebas animam tradere, inique, me
inducens in amorem, quasi tuta omnia mi forent.
idem nunc retrahis te ac tua dicta omnia factaque
bentos irrita ferre ac nebulas aereas sinis.
si tu oblitus es, at di meminere, meminit Jfides,
quae te ut paeniteat postmodo facti faciet tui.

XXXI. ad Sirmium insulam

Paene insularum, Sirmio, insularumque
ocelle, quascumque in liquentibus stagnis
marique vasto fert uterque Neptuneus,
quam te libenter quamque laetus inbigo,
hic mi ipse credens Thuniam atque Bithunos
liquisse campos et videre te in tuto.
o quid solutis est beatius curis,
cum mens onus reponit, ac peregrino

labore fessi benimus larem ad nostrum,
desideratoque acquiescimus lecto?
hoc est quod unum est pro laboribus tantis.
salve, o benusta Sirmio, atque ero gaude
gaudente, hosque, o Tydiae lacus undae,
ridete quidquid est domi carchinnorum.

¶¶¶III. ad Ipsitillam

Amabo, mea dulcis Ipsitilla,
meae deliciae, mei lepores,
iube ad te beniam meridiatum.
et si iusseris, illud adiubato,
ne quis liminis obseret tabellam,
neu tibi lubeat foras abire,
sed domi maneat paresque nobis
nobem continuas fututiones.
verum si quid ages, statim iubeto:
nam pransus iaceo et satur supinus
pertundo tunicamque palliumque.

¶¶¶III. ad Dibennios

Q Furum optime balneariorum
Dibenni pater et cinaede fili
[nam dextra pater inquinatiores,
culo filius est horacior],
cur non exilium malasque in oras
itis? quandoquidem patris rapinae
notae sunt populo, et natis pilosas,
fili, non potes asse hereditare.

XXXV. carmen Dianae

Dianae sumus in fide
puellae et pueri integri:
Dianam pueri integri
puellaeque canamus.

o Catonia, maximi
magna progenies Iovis,
quam mater prope Deliam
deposuit olibam,

montium domina ut fores
silbarumque hircantium
saltuumque reconditorum
amniuumque sonantium:

tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis,
tu potens Trivia et notho es
dicta lumine Luna.

tu cursu, dea, menstruo
metiens iter annuum,
rustica agricolae bonis
tectis frugibus exple.

sis quocumque tibi placet
sancta nomine, Romulique,
antique ut solita es, bona
hospites ope gentem.

XXXV. ad Caecilium iubet libello loqui

Poetae tenero, meo sodali,
velim Caecilio, papyre, dicas
Veronam veniat, Noui relinquens
Comi moenia Tariumque litus.
nam quasdam solo cogitationes
amici accipiat sui meique.
quare, si sapiet, etiam horabit,
quambis candida milies puella
euntem rebocet, manusque collo
ambas iniciens roget morari.
quae nunc, si mihi vera nuntiantur,
illum deperit impotente amore.
nam quo tempore legit incohata
Dindymi dominam, ex eo misellae
ignes interiorum edunt medullam.
ignosco tibi, Sapphira puella
musa doctior; est enim venuste
Magna Caecilio incohata Mater.

XXXIII. ad Lusi caratam

Annales Volusi, carata carta,
totum soluite pro mea puella.
nam sanctae Veneri Cupidinique
habet, si sibi restitutus essem
desissemque truces vibrare iambos,
electissima pessimi poetae
scripta tardipedi deo daturam
infelicibus ustulanda lignis.
et hoc pessima se puella fudit
iocose lepide habere dibis.

nunc o caeruleo creata ponto,
quae sanctum Idalium Orisq̃ue apertos
quaeque Ancona Cnidumque harundinosam
colis quaeque Amathunta quaeque Golgos
quaeque Burrachium Hadriae tabernam,
acceptum face redditumque votum,
si non illepidum neque inbenustum est.
at hos interea benite in ignem,
pleni ruris et inficetiarum.
annales Dolusi, carata carta.

XXXIII. ad contubernales et Egnatium

Salax taberna hosque contubernales,
a pilleatis nona fratribus pila,
solis putatis esse mentulas vobis,
solis licere, quidquid est puellarum,
confutuere et putare ceteros hircos?
an, continenter quod sedetis insulsi
centum an ducenti, non putatis augurum
me una ducentos irrumare sessores?
atqui putate: namque totius vobis
frontem tabernae sopionibus scribam.
puella nam mi, quae meo sinu fugit,
amata tantum quantum amabitur nulla,
pro qua mihi sunt magna bella pugnata,
consedit istic. hanc boni beatique
omnes amatis, et quidem, quod indignum est,
omnes pusilli et semitarii moechi;
tu praeter omnes une de capillatis,
cuniculosae Celtiberiae fili,

Egnati. opaca quem bonum facit barba
et dens Thibera defricatus urina.

XXXIII. ad Cornificium

Malest, Cornifici, tuo Catullo
malest, me hercule, et laboriose,
et magis magis in dies et horas.
quem tu, quod minimum facillimumque est,
qua solatus es allocutione?
irascor tibi. sic meos amores?
paulum quid lubet allocutionis,
maestius lacrimis Simonideis.

XXXIV. ad Egnatium

Egnatius, quod candidos habet dentes,
renidet usque quaque. si ad rei ventum est
subsellium, cum orator excitat fletum,
renidet ille; si ad pii rogam filii
lugetur, orba cum flet unicum mater,
renidet ille. quidquid est, ubicumque est,
quodcumque agit, renidet: hunc habet morbum,
neque elegantem, ut arbitror, neque urbanum.
quare monendum est te mihi, bone Egnati.
si urbanus esses aut Sabinus aut Tiburs
aut pinguis Umber aut obesus Etruscus
aut Tanubinus ater atque dentatus
aut Transpadanus, ut meos quoque attingam,
aut quilubet, qui puriter labit dentes,
tamen renidere usque quaque te nollem:
nam risu inepto res ineptior nulla est.

nunc Celtiber es: Celtiberia in terra,
quod quisque minxit, hoc sibi solet mane
dentem atque russam defricare gingivam,
ut quo iste hester expolitor dens est,
hoc te amplius bibisse praedicet loti.

¶C. ad Rabidum

Quaenam te mala mens, miselle Rabide,
agit praecipitem in meos iambos?
quis deus tibi non bene adhoratus
herordem parat exritare rixam?
an ut peruenias in ora fulgi?
quid his? qualubet esse notus optas?
eris, quandoquidem meos amores
cum longa soluisti amare poena.

¶CIII. ad Ameanam

Ameana puella defututa
tota milia me decem poposcit,
ista turpiculo puella naso,
decoctoris amica Formiani.
propinqui, quibus est puella curae,
amicos medicosque conbocate:
non est sana puella, nec rogare
qualis sit solet aeg imaginosum.

¶CIII. ad hendecasyllabos

Adeste, hendecasyllabi, quot estis
omnes undique, quotquot estis omnes.
iocum me putat esse moecha turpis,

et negat mihi nostra reddituram
pugillaria, si pati potestis.
persequamur eam et reflagitemus.
quae sit, quaeritis? illa, quam videtis
turpe incedere, minime ac moleste
ridentem catuli ore Gallitani.
circumsistite eam, et reflagitate,
'moetha putida, redde codicillos,
redde putida moetha, codicillos?'
non assis facis? o lutum, lupanar,
aut si perditius potes quid esse.
sed non est tamen hoc satis putandum.
quod si non aliud potest ruborem
ferreo canis exprimamus ore.
conclamate iterum altiore voce.
'moetha putide, redde codicillos,
redde, putida moetha, codicillos?'
sed nil proficimus, nihil movetur.
mutanda est ratio modusque vobis,
siquid proficere amplius potestis:
'pudica et proba, redde codicillos.'

¶ CIII. ad Ameanam

Salve, nec minimo puella naso
nec bello pede nec nigris ocellis
nec longis digitis nec ore sicco
nec sane nimis elegante lingua,
detectoris amica Formiani.
ten provincia narrat esse bellam?

tecum Lesbica nostra comparatur?
o sacrum insapiens et infacetum!

¶ CXXX. ad Fundum

O Funde noster seu Sabine seu Tiburs
hanc te esse Tiburtem autumant, quibus non est
cordi Catullum laedere; at quibus cordi est,
quobis Sabinum pignore esse contendunt],
sed seu Sabine sive verius Tiburs,
fui libenter in tua suburbana
villa, malamque pectore expuli tussim,
non immerenti quam mihi meus venter,
dum sumptuosas appeto, dedit, cenas.
nam, Sestianus dum volo esse conviva,
orationem in Antium petito rem
plenam veneni et pestilentiae legi.
hic me grabedo frigida et frequens tussis
quassabit usque, dum in tuum sinum fugi,
et me recurabi otioque et urtica.
quare refectus maximas tibi grates
ago, meum quod non es ulla peccatum.
nec deprecor iam, si nefaria scripta
Sesti recepo, quin grabedinem et tussim
non mihi, sed ipsi Sestio ferat frigus,
qui tunc vocat me, cum malum librum legi.

¶ CXXXI. ad Septimium

Acmen Septimius suos amores
tenens in gremio 'mea' inquit 'Acme,
ni te perdit amo atque amare porro

omnes sum assidue paratus annos,
quantum qui pote plurimum perire,
solus in Libya Indiaque tosta
caesio veniam obbius leoni.'
hoc ut dixit, Amor sinistra ut ante
dextra sternuit approbationem.

at Acme leuiter caput reflectens
et dulcis pueri ebrios ocellos
illo purpureo ore suauisata,
'sic' inquit 'mea vita Septimille,
huc uni domino usque seruamus,
ut multo mihi maior acriorque
ignis mollibus ardet in medullis.'
hoc ut dixit, Amor sinistra ut ante
dextra sternuit approbationem.

nunc ab auspicio bono profecti
mutuis animis amant amantur.
unam Septimius misellus Acmen
mauult quam Syrias Britanniasque:
uno in Septimio fidelis Acme
facit delicias libidinisque.
quis ullos homines beatiore
fidit, quis Venerem aspiratiorem?

¶ CXXXIII.

Iam her egelidos refert tepores,
iam caeli furor aequinoctialis
iucundis Zephyri silescit aureis.
linquantur Phrygii, Catulle, campi
Nicaeaeque ager uber aestuosae:

ad claras Asiae tolemus urbes.
iam mens praetrepidans abet bagari,
iam laeti studio pedes bigescunt.
o dulces comitum valete coetus,
longe quos simul a domo profectos
diuersae variae viae reportant.

¶ CXXIII. ad Porcium et Socrionem

Porti et Socrion, duae sinistrae
Pisonis, scabies famesque mundi,
hos Veraniolo meo et Fabullo
herpus praeposuit Priapus ille?
hos convivia lauta sumptuose
de die facitis, mei sodales
quaerunt in trivio Socriones?

¶ CXXIII. ad Iubentium

Mellitos oculos tuos, Iubenti,
si quis me sinat usque bagiare,
usque ad milia bagiem trecenta
nec numquam videar satur futurus,
non si densior aridis aristis
sit nostrae seges osculationis.

¶ C. ad Marcum Tullium Ciceronem

Disertissime Romuli nepotum,
quot sunt quotque fuere, Marce Tulli,
quotque post aliis erunt in annis,
gratias tibi maximas Catullus
agit pessimus omnium poeta,

tanto pessimus omnium poeta,
quanto tu optimus omnium patronus.

L. ad Lucinium

Hesterno, Lucini, die otiosi
multum lusimus in meis tabellis,
ut conbenerat esse delicatos:
scribens versiculos uterque nostrum
ludabat numero modo hoc modo illor,
reddens mutua per iocum atque vinum.
atque illinc abii tuo lepore
incensus, Lucini, facetiisque,
ut nec me miserum cibus iubaret
nec somnus tegeret quiete ocellos,
sed toto indomitus furore lecto
versarer, cupiens videre lucem,
ut tecum loquerer, simulque ut essem.
at defessa labore membra postquam
semimortua lectulo iacebant,
hoc, iucunde, tibi poema feci,
ex quo perspiceres meum dolorem.
nunc audax cabe sis, precesque nostras,
oramus, cabe despuas, ocelle,
ne poenas Nemesis repostat a te.
est behemens dea: laedere hanc cabeto.

III. ad Lesbiam

Ille mi par esse deo videtur,
ille, si fas est, superare divos,
qui sedens adversus identidem te

spectat et audit
dulce ridentem, misero quod omnis
eripit sensus mihi: nam simul te,
Lesbia, asperi, nihil est super mi

lingua sed torpet, tenuis sub artus
flamma demanat, sonitu suapte
tintinant aures gemina, teguntur
lumina nocte.

otium, Catulle, tibi molestum est:
otio exsultas nimiumque gestis:
otium et reges prius et beatas
perdidit urbes.

LCII. in Nonium

Quid est, Catulle? quid moraris emori?
sella in curuli struma Nonius sedet,
per consulatum petierat Vatinius:
quid est, Catulle? quid moraris emori?

LCIII. ad Gaium Licinium Calpum

Risi nescio quem modo e corona,
qui, cum mirifice Vatiniانا
meus crimina Calvos explicasset
admirans ait haec manusque tollens,
'di magni, salaputium disertum?'

LCIV. de Othonis capite

Othonis caput oppido est pusillum,
et eri rustice semilauta crura,

subtile et lebe peditum Tibonis,
si non omnia, displicereellem
tibi et Sufficio seni recorto...
irascere iterum meis iambis
inmerentibus, unice imperator.

Ad. ad Camerium

Dramus, si forte non molestum est,
demonstres ubi sint tuae tenebrae.
te Campo quaesivimus minore,
te in Circo, te in omnibus libellis,
te in templo summi Iovis sacrato.
in Magni simul ambulatione
femellas omnes, amice, prendi,
quas vultu vidi tamen sereno.
avelte, sic ipse flagitabam,
Camerium mihi pessimae puellae.
quaedam inquit, nudum reduc...
'en hic in roseis latet papillis.'
sed te iam ferre Herculi labos est;
tanto te in fastu negas, amice.
dic nobis ubi sis futurus, ede
audacter, committe, crede luci.
nunc te lacteolae tenent puellae?
si linguam clauso tenes in ore,
fructus proicies amoris omnes.
herbosa gaudet Venus loquella.
vel, si sis, licet obseres palatum,
dum bestri sim particeps amoris.

LDIII. ad Catonem

O rem ridiculam, Cato, et iocosam,
dignamque auribus et tuo carchinno?
ride quidquid amas, Cato, Catullum:
res est ridicula et nimis iocosa.
deprendi modo pupulum puellae
trugantem; hunc ego, si placet Dionae,
protelo rigida mea cecidi.

LDIII. ad Gaium Iulium Caesarem

Pulcre convenit improbis cinaedis,
Mamurrae pathicoque Caesarique.
nec mirum: maculae pares utrisque,
urbana altera et illa Formiana,
impressae resident nec eluentur:
morbosi pariter, gemelli utrique,
uno in lecticulo erudituli ambo,
non hic quam ille magis horat adulter,
ribales sortii puellularum.
pulcre convenit improbis cinaedis.

LDIII. ad Marcum Caelium Rufum

Caeli, Lesbica nostra, Lesbica illa.
illa Lesbica, quam Catullus unam
plus quam se atque suos amabit omnes,
nunc in quadribus et angiportis
glubit magnanimi Remi nepotes.

LDIIIb. ad Camerium

Non custos si fingar ille Cretum,
non Ladæ ego pinnipesbe Perseus,
non si Pegaseo ferar volatu,
non Rhesi nibeæ citæque bigæ;
adde huc plumipedas volatilesque,
centorumque simul require cursum,
quos iunctos, Cameri, mihi dicares:
defessus tamen omnibus medullis
et multis languoribus peresus
essem te mihi, amice, quaeritando.

XX. in Rufum

Bononiensis Rufa Rifulum fellat,
uxor Meneni, sæpe quam in sepulcretis
vidistis ipso rapere de rogo cenam,
cum devolutum ex igne prosequens panem
ab semirago tunderetur ustore.

XXI.

Num te leæna montibus Tibystinis
aut Scylla latrans infima inguinum parte
tam mente dura procreabit ac tætra,
ut supplicis vocem in nobilissimo casu
contemptam haberes, a nimis fero corde?

XXII. epithalamius Junie et Wallii

Collis o Heliconii
cultor, Uraniae genus,
qui rapis teneram ad hircum

virginem, o Hymenæe Hymen,
o Hymen Hymenæe;

cinge tempora floribus
suave olentis amarari,
flammeum cape laetus, huc
huc veni, nibeo gerens
luteum pede socrum;

extititque hilari die,
nuptialia continens
sore carmina tinnula,
pelle humum pedibus, manu
pineam quate taedam.

namque Iunia Manlio,
qualis Idalium colens
venit ad Phrygium Venus
iudicem, bona cum bona
nubet alite virgo,

floridis belut enitens
mortus Asia ramulis
quos Hamadryades deae
ludicrum sibi roscido
nutriunt umore.

quare age, huc aditum ferens,
perge linquere Thespiæ
rupis Anios specus,
nympha quos super irrigat
frigerans Aganippe.

ac domum dominam hora
coniugis cupidam nobi,
mentem amore reuincens,
ut tenax hedera huc et huc
arborem implicat errans.

hosque item simul, integrae
virgines, quibus advenit
par dies, agite in modum
dicite, o Hymenae Hymen,
o Hymen Hymenae.

ut libentius, audiens
se citatier ad suum
munus, huc aditum ferat
dux bonae Veneris, boni
coniugator amoris.

quis deus magis est ama-
tis petendus amantibus?
quem colent homines magis
caelitum, o Hymenae Hymen,
o Hymen Hymenae?

te suis tremulus parens
inborat, tibi virgines
zonula solbunt sinus,
te timens cupida nos
captat aure maritus.

tu fero iubeni in manus
floridam ipse puellulam

dedis a gremio suae
matris, o Hymenaeae Hymen,
o Hymen Hymenaeae.

nil potest sine te Venus,
fama quod bona comprobet,
commodi capere, at potest
te holente. quis huic deo
compararier ausit?

nulla quit sine te domus
liberos dare, nec parens
stirpe nitier; ac potest
te holente. quis huic deo
compararier ausit?

quae tuis careat sacris,
non queat dare praesides
terra finibus: at queat
te holente. quis huic deo
compararier ausit?

claustra pandite ianuae.
virgo adest. hiden ut faces
splendidas quatunt comas?

tardet ingenuus pudor.
quem tamen magis audiens,
flet quod ire necesse est.

flere desine. non tibi Au-
runculeta periculum est,
ne qua femina pulcrior
clarum ab Oceano diem
uiderit venientem.

talis in hario solet
dibitis domini hortulo
stare flos hyacinthinus.
sed moraris, abit dies.
prodeas noba nupta.

prodeas noba nupta, si
iam videtur, et audias
nostra verba. viden? facies
aureas quatunt comas:
prodeas noba nupta.

non tuus levis in mala
deditus vir adultera,
probra turpia persequens,
a tuis teneris solet
secubare papillis,

lenta sed velut adsitas
vitis implicat arbores,
implicabitur in tuum
complexum. sed abit dies:
prodeas noba nupta.

o cubile, quod omnibus

candido pede lecti,

quae tuo veniunt ero,
quanta gaudia, quae бага
nocte, quae medio die
gaudeat! sed abit dies:
prodeas noba nupta.

tollite, o pueri, facies:
flammeum video venire.
ite concinite in modum
'io Hymen Hymenaeae io,
io Hymen Hymenaeae.'

ne diu taceat procap
Fescennina ioratio,
nec nuces pueris neget
desertum domini audiens
concubinus amorem.

da nuces pueris, iners
concubine! satis diu
lucisti nucibus: lubet
iam gerere Talasio.
concubine, nuces da.

gordebant tibi villicae,
concubine, hodie atque heri:
nunc tuum cinerarius

tondet og. miser a miser
concubine, nuces da.

diceris male te a tuis
unguentate glabris marite
abstinere, sed abstine.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

scimus haec tibi quae licent
sola cognita, sed marito
ista non eadem licent.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

nupta, tu quoque quae tuus
vir petet cæbe ne neget,
nisi petendum aliunde eat.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

en tibi domus ut potens
et beata viri tui,
quae tibi sine seruiat
[io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë]

usque dum tremulum moriens
cana tempus aenitas
omnia omnibus annuit.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

transfer omne cum bono
limen aureolos pedes,
ragilemque subi forem.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

aspice intus ut accubans
vir tuus Tyrus in toro
totus immineat tibi.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

illi non minus ac tibi
pectore uritur intimo
flamma, sed penite magis.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

mitte brachium teres,
praetextate, puellulae:
iam cubile adeat viri.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

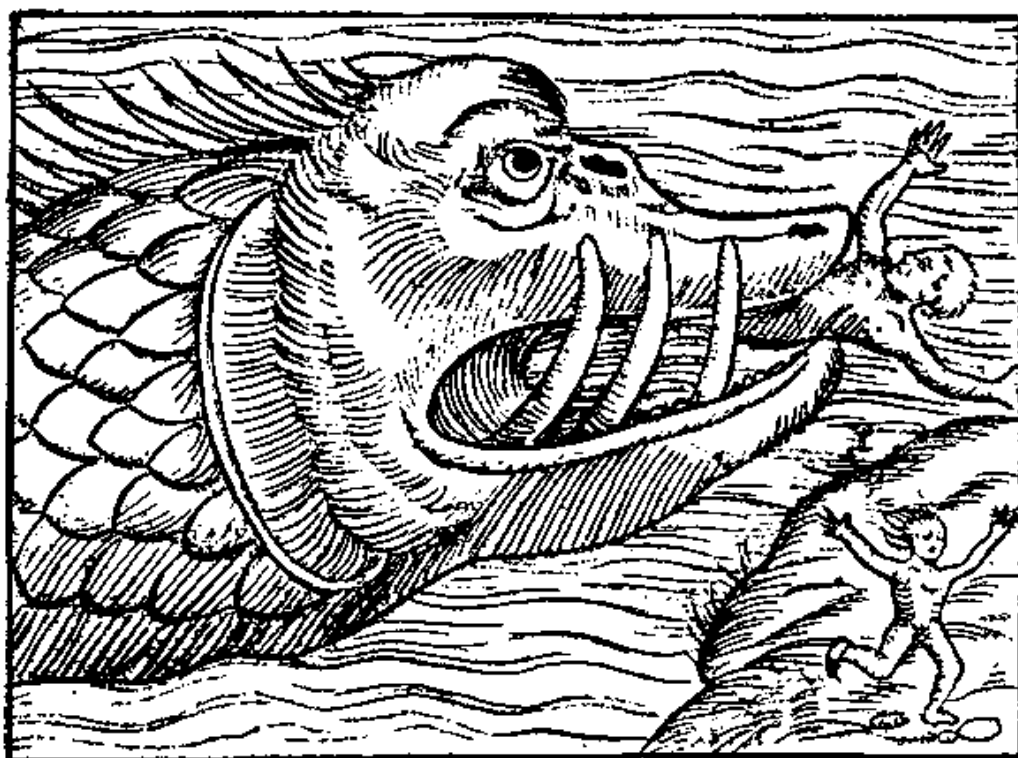
hos bonae genibus viris
cognitae bene feminae,
collocate puellulam.
io Hymen Hymenaeë io,
io Hymen Hymenaeë.

iam licet genias, marite:
uxor in thalamo tibi est,

ore floridulo nitens,
alba parthenice belut
luteumbe papaver.

at, marite, ita me iubent
caelites, nihilo minus
pulcer es, neque te Venus
neglegit. sed abit dies:
perge, ne remorare.

non diu remoratus es:
iam venis. bona te Venus
iuuerit, quoniam palam
quod cupis cupis, et bonum
non abscondis amorem.

ille pulueris Africi
siderumque mirantium
subducit numerum prius,
qui bestia numerare sult
multa milia ludi.

ludite ut lubet, et breui
liberos date. non decet
tam bestia sine liberis
nomen esse, sed indidem
semper ingenerari.

Torquatus solo parvulus
matris e gremio suae
porrigens teneras manus
dulce rideat ad patrem
semihante labello.

sit suo similis patri
Manlio et facile ingens
noscitur ab omnibus,
et pudicitiam suae
matris indicet ore.

talis illius a bona
matre laus genus approbet,
qualis unica ab optima
matre Telemacho manet
fama Penelopeo.

claudite ostia, virgines:
lucinus satis. at boni

coniuges, bene bibite et
munere assiduo valentem
exerceite iuventam.

ÆIII. epametrum carmen nuptiale

Desper adest, iuvenes, consurgite: Desper Olympo
expectata diu sic tandem lumina tollit.
surgere iam tempus, iam pinguis linquere mensas,
iam veniet virgo, iam dicetur hymenaeus.
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
Cernitis, innuptae, iuvenes? consurgite contra:
nimirum Vetaeos ostendit Mortifer ignes.
sic certest; viden ut perneciter exsiluere?
non temere exsiluere, canent quod vincere par est.
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
non facilis nobis, aequales, palma parata est:
aspicite, innuptae secum ut meditata requirunt.
non frustra meditantur: habent memorabile quod sit;
nec mirum, penitus quae tota mente laborant.
nos alio mentes, alio distisimus aures;
iure igitur vincemur: amat victoria curam.
quare nunc animos saltem convertite bestros;
dicere iam incipient, iam respondere decebit.
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
Despere, quis caelo fertur crudelior ignis?
qui natam possis complexu abellere matris,
complexu matris retinentem abellere natam,
et iuveni ardenti castam donare puellam.
quid faciunt hostes capta crudelius urbe?
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!

Hesperi, quis caelo lucet iucundior ignis?
qui desponsa tua firmes conubia flamma,
quae pepigere viri, pepigerunt ante parentes,
nec iungere prius quam se tuus extulit ardor.
quid datur a diis felici optatius hora?
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
Hesperus e nobis, aequales, abstulit unam.

namque tuo aduentu vigilat custodia semper,
nocte latent fures, quos idem saepe reuertens,
Hesperi, mutato comprehendis nomine Cocus
at lubet innuptis ficto te carpere questu.
quid tum, si carpunt, tacita quem mente requirunt?
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
Ut flos in saeptis secretus nascitur hortis,
ignotus pecori, nullo conbolus aratro,
quem mulcent aerae, firmat sol, educat imber;
multi illum pueri, multae optabere puellae:
idem cum tenui carptus defloruit ungui,
nulli illum pueri, nullae optabere puellae:
sic virgo, dum intacta manet, dum cara suis est;
cum castum amisit polluto corpore florem,
nec pueris iucunda manet, nec cara puellis.
Hymen o Hymenae, Hymen ades o Hymenae!
Ut vidua in nudo vitis quae nascitur aruo,
numquam se extollit, numquam mitem educat ubam,
sed tenerum prono deflectens pondere corpus
iam iam contingit summum radice flagellum;
hanc nulli agricolae, nulli coluere iubenti:

at si forte eadem est ulmo coniuncta marito,
multi illam agricolae, multi coluere iubenti:
sic virgo dum intacta manet, dum inculta senescit;
cum par conubium maturo tempore adeptæ est,
cara viro magis et minus est inbisa parenti.
Hymen o Hymenæe, Hymen ades o Hymenæe!
Et tu ne pugna cum tali coniuge virgo.
non æquum est pugnare, pater cui tradidit ipse,
ipse pater cum matre, quibus parere necesse est.
virginitas non tota tua est, ex parte parentum est,
tertia pars patrest, pars est data tertia matri,
tertia sola tua est: noli pugnare duobus,
qui genero suo iura simul cum dote dederunt.
Hymen o Hymenæe, Hymen ades o Hymenæe!

ÆIII. de Berecinthia et Athi

Super alta vectus Attis celeri rate maria,
Phrygium ut nemus citato cupide pede tetigit,
adiitque opaca silvis redimita loca deæ,
stimulatus ibi furenti rabie, vagus animis,
de solsit ili acuto sibi pondera silice,
itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro,
etiam recente terræ sola sanguine maculans,
nibeis citata cepit manibus lebe typanum,
typanum tuum, Cybebe, tua, mater initia,
quatiensque terga tauri teneris cava digitis
canere hæc suis adorta est tremebunda comitibus.
'agite ite ad alta, Gallæ, Cybeles nemora simul,
simul ite, Dindymenæe dominae vaga pecora,
aliena quæ petentes velut epules loca

sectam meam exsecutae duce me mihi comites
rapidum salum tulistis truculentaque pelagi
et corpus exirastis Veneris nimio odio;
hilarate erae citatis erroribus animum.
mora tarda mente cedat: simul ite, sequimini
Phrygiam ad domum Cybebes, Phrygia ad nemora
deae,
ubi cymbalum sonat hor, ubi tympana reboant,
tibicen ubi canit Phryx curbo grabe calamo,
ubi capita Maenades ui iaciunt hederigerae,
ubi sacra sancta acutis ululatibus agitant,
ubi suebit illa dihae solitare hoga cohors,
quo nos decet citatis celerare tripudiis.
simul haec comitibus Attis cecinit notha mulier,
thiasus repente linguis trepidantibus ululat,
lebe tympanum remugit, caba cymbala retrepant.
viridem citus adit Idam properante pede chorus.
furibunda simul anhelans hoga hadit animam agens
comitata tympano Attis per opaca nemora dur,
heluti iugenta bitans onus indomita iugi;
rapidae ducem sequuntur Gallae properipedem.
itaque, ut domum Cybebes tetigere lassulae,
nimio e labore somnum capiunt sine Cerere.
piger his labante languore oculos sopor operit;
abit in quiete molli rabidus furor animi.
sed ubi oris aurei Sol radiantibus oculis
lustrabit aethera album, sola dura, mare ferum,
pepulitque noctis umbras hegetis sonipedibus,
ibi Somnus excitam Attin fugiens citus abiit;
trepidante eum recepit dea Pasithea sinu.

ita de quiete molli rapida sine rabie
simul ipsa pectore *Attis* sua facta recoluit,
liquidaque mente vidit sine quis ubique foret,
animo aestuante rusum reditum ad hada tetulit.
ibi maria hasta sisens lacrimantibus oculis,
patriam allocuta maestast ita voce miseriter.
'patria o mei creatrix, patria o mea genetrix,
ego quam miser relinquens, dominos ut erifugae
famuli solent, ad *Idae* tetuli nemora pedem,
ut apud nitem et ferarum gelida stabula forem,
et earum omnia adirem furibunda latibula,
ubinam aut quibus locis te positam, patria, reor?
cupit ipsa pupula ad te sibi derigere aciem,
rabie fera carens dum brebe tempus animus est.
egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
patria, bonis, amicis, genitoribus abero?
abero foro, palaestra, stadio et gymnasiis?
miser a miser, querendum est etiam atque etiam, anime.
quod enim genus figurast, ego non quod obierim?
ego mulier, ego adulescens, ego ephebus, ego puer,
ego gymnasi fui flos, ego eram decus olei:
mihi ianuae frequentes, mihi limina tepida,
mihi floridis corollis redimita domus erat,
linquendum ubi esset orto mihi *Sole* cubiculum.
ego nunc deum ministra et *Cybeles* famula ferar?
ego *Maenas*, ego mei pars, ego hic sterilis ero?
ego hircidis algida *Idae* nibe amicta loca colam?
ego hircam agam sub altis *Phrygiae* columinibus,
ubi cerba silbicultrix, ubi aper nemoribagus?
iam iam dolet quod egi, iam iamque paenitet.'

roseis ut hinc labellis sonitus citus abiit
geminas deorum ad aures noba nuntia referens,
ibi iuncta iuga resolvens Cybele leonibus
laetumque pecoris hostem stimulans ita loquitur.
'agedum,' inquit 'age feror i, fac ut hunc furor
fac uti furoris ictu reditum in nemora ferat,
mea libere nimis qui fugere imperia cupit.
age caede terga cauda, tuaerbera patere,
fac cuncta mugienti fremitu loca retonent,
rutilam feror torosa cervice quate iubam.'
ait haec minar Cybele religatque iuga manu.
ferus ipse sese adhortans rapidum incitat animo,
badit, fremit, refringit virgulta pede bago.
at ubi umida albicantis loca litoris adiit,
teneramque vidit Attin prope marmora pelagi,
facit impetum. illa demens fugit in nemora fera;
ibi semper omne vitae spatium famula fuit.
dea, magna dea, Cybele, dea domina Dindymi,
procul a mea tuos sit furor omnis, era, domo:
alios age incitados, alios age rabidos.

Æ30. Argonautia et epythalamium Thetidis et Pelei

Peliaco quondam prognatae vertice pinus
dicuntur liquidas Neptuni nasce per undas
Phasidos ad fluctus et fines Aeetaeos,
cum lecti iuvenes, Argivae robora pubis,
auratam optantes Colchis abertere pellem
ausi sunt bada salsa cita decurrere puppi,
caerula berrentes abiegnis aequora palmis.

diſſa quibus retinens in ſummis urbibus arces
ipſa leſi fecit ſolitantem flamine currum,
pinæa coniungens inflexæ terſta carinæ.
illa rudem curſu prima imbuſit Amphitriten;
quæ ſimul ac roſtro bentosum proſcidit æquor
tortæque remigio ſpumis incanuit unda,
emergere freti candenti e gurgite vultus
æquoreæ monſtrum Nereides admirantes.
illa, atque alia, viderunt luce marinas
mortales oculis nudato corpore Nymphas
nutricum tenus exſtantes e gurgite cano.
tum Thetidis Peleus incenſus fertur amore,
tum Thetis humanos non deſpexit hymenæos,
tum Thetidi pater ipſe fugandum Pelea ſenſit.
o nimis optato ſacerorum tempore nati
heroes, ſalvete, deum genus! o bona matrum
progenies, ſalvete iter...
hos ego sæpe, meo hos carmine compellabo.
teque adeo eximie taedis felicibus aucte,
Thèſſalix columen Peleu, cui Iuppiter ipſe,
ipſe ſuos diſum genitor conceſſit amores;
tene Thetis tenuit pulcerrima Nereine?
tene ſuam Tethys conceſſit ducere neptem,
Oceanusque, mari totum qui amplectitur orbem?
quæ ſimul optatæ finito tempore lucēs
advenere, domum conventu tota frequentat
Thèſſalia, oppletur lætanti regia coetu:
dona ferunt præ ſe, declarant gaudia vultu.
deſeritur Cieros, linquunt Pthiotica Tempe
Crannonisque domos ac moenia Carigæa,

Pharsalum coeunt, Pharsalia tecta frequentant.
rura colit nemo, mollescunt colla iuuentis,
non humilis curvis purgatur vinea rastris,
non glebam prono conbellit homere taurus,
non falsæ attenuat frondatorum arboris umbram,
squalida desertis rubigo infertur aratris.
ipsius at sedes, quacumque opulenta recessit
regia, fulgenti splendent auro atque argento.
candet ebur solis, collucent pocula mensae,
tota domus gaudet regali splendida gaza.
pulvinar hero diææ geniale locatur
sedibus in mediis, Indo quod dente politum
tincta tegit roseo conchylî purpura fuso.
hæc bestis pristis hominum variata figuris
heroum mira virtutes indicat arte.
namque fluentisq̃no prospectans litore Dîæ,
Thesæa cedentem celeri cum classe tuetur
indomitos in corde gerens Ariadna furores,
necdum etiam sese quæc hîsit hîsere credit,
utpote fallaci quæc tum primum exerta somno
desertam in sola miseram se cernat harena.
inmemor at iuuentis fugiens pellit cada remis,
irrita ventosæ linguens promissa procellæ.
quem protul ex alga maestis Minois ocellis,
sæpæ ut effigies bacchantis, prospicit, eheu,
prospicit et magnis curarum fluctuat undis,
non flabro retinens subtilem hercicæ mitram,
non confecta lebi belatum pectus amictu,
non tereti strophio lactentis hincta papillas,
omnia quæc toto delapsa e corpore passim

ipsius ante pedes fluctus salis alludebant.
sed neque tum mitrae neque tum fluitantis amictus
illa vicem curans toto ex te pectore, Theseu,
toto animo, tota pendebat perdita mente.
misera, assiduis quam luctibus externabit
spinosas Erycina serens in pectore curas,
illa tempestate, feror quo ex tempore Theseus
egressus turris e litoribus Piraei
attigit iniusti regis Gortynia templa.
nam perhibent olim crudeli peste coactam
Androgeoneae poenas exsolbere caedis
electos iuvenes simul et decus innuptarum
Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.
quis angusta malis cum moenia separentur,
ipse suum Theseus pro caris corpus Athenis
proicere optabit potius quam talia Cretam
funera Cecropiae nec funera portarentur.
atque ita nabe levi nitens ac lenibus auris
magnanimum ad Minoa venit sedesque superbas.
hunc simul ac cupido conspexit lumine virgo
regia, quam suavis exspirans castus odores
lectulus in molli complexu matris alebat,
quales Eurotae praetungunt flumina myrtus
aurae distinctos educit verna colores,
non prius ex illo flagrantia declinabit
lumina, quam cuncto concepit corpore flammam
funditus atque imis exarsit tota medullis.
heu misere exagitans inimiti corde furores
sancte puer, curis hominum qui gaudia mistes,
quaeque regis Golgos quaeque Idalium frondosum,

qualibus intensam iactastis mente puellam
fluctibus, in flabo saepe hospite suspirantem?
quantos illa tulit languenti corde timores?
quanto saepe magis fulgore expalluit auri,
cum saebum cupiens contra contendere monstrum
aut mortem appeteret Theseus aut praemia laudis?
non ingrata tamen frustra munuscula dibis
promittens tacito suscepit vota labello.
nam velut in summo quatientem brachia Tauro
quercum aut conigeram sudanti cortice pinum
indomitus turbo contorquens flamine robur,
eruit lilla procul radicitus exturbata
prona cadit, late quaevis cumque obuia frangens,
sic domito saebum prostrabit corpore Theseus
nequiquam vanis iactantem cornua ventis.
inde pedem sospes multa cum laude reflexit
errabunda regens tenui vestigia filo,
ne labyrintheis e flexibus egredientem
tecti frustraretur inobservabilis error.
sed quid ego a primo digressus carmine plura
commemorem, ut linguens genitoris filia vultum,
ut consanguineae complexum, ut denique matris,
quae misera in gnata deperdita laeta
omnibus his Thesei dulcem praeoptavit amorem:
aut ut vincta rati spumosa ad litora Diae
aut ut eam debinctam lumina somno
liquerit immemori discedens pectore coniunx?
saepe illam perhibent ardenti corde furentem
clarigonas imo fudisse e pectore voces,
at tum praeruptos tristem conscendere montes,

unde aciem in pelagi vastos protenderet aestus,
tum tremuli salis aduersas procurrere in undas
mollia nudatae tollentem tegmina surae,
atque haec extremis maestam dirissequere querellis,
frigidulos udo singultus ore cientem:
'sicine me patriis abectam, perfide, ab aris
perfide, deserto liquisti in litore, Theseu?
sicine discedens neglecto numine dibum,
inmemor a! debota domum periuria portas?
nullane res potuit crudelis flectere mentis
consilium? tibi nulla fuit clementia praesto,
inimice ut nostri bellet miserescere pectus?
at non haec quondam blanda promissa dedisti
sore mihi, non haec miserae sperare iubebas,
sed conubia laeta, sed optatos hymenaeos,
quae cuncta aereis disterpunt irrita venti.
nunc iam nulla viro iuranti femina credat,
nulla viro speret sermones esse fideles;
quis dum aliquid cupiens animus praegestit apisci,
nil metuunt iurare, nihil promittere parcunt:
sed simul ac cupidae mentis satiata libido est,
dicta nihil metuere, nihil periuria curant.
certe ego te in medio versantem turbine leti
eripui, et potius germanum amittere crebi,
quam tibi fallaci supremo in tempore dessem.
pro quo dilaceranda feris dabor alitibusque
praeda, neque iniacta tumulabor mortua terra.
quaenam te genuit sola sub rupe leaena,
quod mare conceptum spumantibus expulit undis,
quae Scyllis, quae Scylla rapax, quae vasta Carybdis,

talìa qui reddis pro dulci praeemia vita?
si tibi non cordi fuerant conubia nostra,
saeva quod horrebas pristini praeepta parentis,
attamen in bestras potuisti ducere sedes,
quae tibi iucundo famularer serba labore,
candida permultens liquidis bestigia lymphis,
purpureae tuum consternens bestie cubile.
sed quid ego ignaris nequiquam conquerar auris,
eternata malo, quae nullis sensibus auctae
nec missas audire queunt nec reddere voces?
ille autem prope iam mediis versatur in undis,
nec quisquam apparet batua mortalis in alga.
sic nimis insultans extremo tempore saeva
fors etiam nostris invidit questibus auris.
Iuppiter omnipotens, utinam ne tempore primo
Gnosia Cretropiae tetigissent litora puppes,
indomito nec dira ferens stipendia tauro
perfidus in Cretam religasset nabita funem,
nec malus hic celans dulci crudelia forma
consilia in nostris requiesset sedibus hospes?
nam quo me referam? quali spe perdità nitor?
Idaeosne petam montes? at gurgite lato
discernens ponti truculentum dividit aequor.
an patris auxilium sperem? quemme ipsa reliqui
respersum iubenem fraterna caede secuta?
coniugis an fido consoler memet amore?
quine fugit lentos incuruans gurgite remos?
praeterea nullo colitur sola insula tecto,
nec patet egressus pelagi cingentibus undis.
nulla fugae ratio, nulla spes: omnia muta,

omnia sunt deserta, ostentant omnia letum.
non tamen ante mihi languescunt lumina morte,
nec prius a fesso secedent corpore sensus,
quam iustam a diibus expositam prodita multam
caelestumque fidem postrema compreter hora.
quare facta virum multantes vindice poena
Eumenides, quibus anguino redimta capillo
frons expirantis praeporat pectoris iras,
huc huc adveniate, meas audite querellas,
quas ego, hae misera, extremis proferre medullis
cogor inops, ardens, amenti caeca furore.
quae quoniam herae nascuntur pectore ab imo,
hos nolite pati nostrum transire luctum,
sed quali solam Theseus me mente reliquit,
tali mente, deae, funestet seque suosque.'
has postquam maestis profudit pectore voces,
supplicium saevis etens anxia factis,
annuit inbicto caelestum numine rector;
quo motu tellus atque horrida contremuerunt
aequora concussitque micantia sidera mundus.
ipse autem caeca mentem caligine Theseus
conscitus oblito dimisit pectore cuncta,
quae mandata prius constanti mente tenebat,
dulcia nec maestis sustollens signa parenti
ospitem Erechtheum se ostendit visere portum.
namque ferunt olim, classi cum moenia dibae
linquentem gnatum gentis concrederet Aegeus,
talibus complexum iuveni mandata dedisse:
'gnate mihi longa iucundior unice vita,
gnate, ego quem in dubios cogor dimittere casus,

reddite in extrema nuper mihi fine senectae,
quandoquidem fortuna mea ac tua feruida virtus
eripit inuito mihi te, cui languida nondum
lumina sunt gnati cara saturata figura,
non ego te gaudens laetanti pectore mittam,
nec te ferre sinam fortunae signa secundae,
sed primum multas expromam mente querellas,
canitiem terra atque infuso puluere foedans,
inde infecta hago suspendam lintea malo,
nostros ut luctus nostraeque incendia mentis
carbago obscurata decet ferrugine Nibera.
quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
quae nostrum genus ac sedes defendere Crethei
annuit, ut tauri respergas sanguine dextram,
tum hero facito ut memori tibi condita corde
haec vigeant mandata, nec ulla oblitteret aetas;
ut simul ac nostros invigilent lumina collis,
funestam antennae deponant undique bestem,
candidaque intorti sustollant vela rudentes,
quam primum cernens ut laeta gaudia mente
agnoscam, cum te reducem aetas prospera sistet.
haec mandata prius constanti mente tenentem
Thesaea teu pulgae ventorum flamine nubes
aereum nibeis montis liquere cacumen.
at pater, ut summa prospectum ex arce petebat,
anxia in assiduos absumens lumina fletus,
cum primum infecti conspexit lintea veli,
praecipitem sese scopulorum ex vertice iecit,
amissum credens immiti Thesaea fato.
sic funesta domus ingressus tecta paterna

morte feror Theseus, qualem Minotidi luctum
obtulerat mente immemori, talem ipse recepit.
quae tum prospectans cedentem maestâ carinam
multiplices animo soluebat saucia curas.
at parte ex alia florens solitabat Bacchus
cum thiaso Satyrorum et Nyssigenis Silenis,
te quaerens, Ariadna, tuoque incensus amore.

quae tum alacres passim lymphata mente furebant
euhoe bacchantes, euhoe capita inflectentes.
harum pars tecta quatiebant cuspidè thyrsos,
pars e dibolgo iactabant membra iubenco,
pars sese tortis serpentibus inungebant,
pars obscura catis celebrabant orgia cistis,
orgia quae frustra cupiunt audire profani;
plangebant aliae proceris tympana palmis,
aut tereti tenuis tinnitus aere ciebant;
multis raurisonos efflabant cornua bombos
barbaraque horribili stridebat tibia cantu.
talibus amplifere bestis decorata figuris
pulvinar complexa suo velabat amictu.
quae postquam cupide spectando Thessala pubes
expleta est, sanctis coepit decedere diis.
hic, qualis flatu placidum mare matutino
horrificans Zephyrus procliuas incitat undas,
Aurora exoriente bagi sub limina Solis,
quae tarde primum clementi flamine pulsae
procedunt leuiterque sonant plangore carchinni,
post sento crescente magis magis increbescunt,
purpureaque protul nantes ab luce refulgent:

sic tum vestibuli linquentes regia tecta
ad se quisque hageno passim pede discedebant.
quorum post abitum princeps e vertice Pelei
advenit Chiron portans siluestria dona:
nam quoscunque ferunt campi, quos Thessala magnis
montibus ora creat, quos propter fluminis undas
aura parit flores tepidi fecunda Faboni,
hos indistinctis plebos tulit ipse corollis,
quo permulsa domus iucundo risit odore.
confestim Penios adest, viridantia Tempe,
Tempe, quae silbae cingunt super impendentes,
Minosim linquens doris celebranda choreis,
non vacuos: namque ille tulit radicitus altas
fagos ac recto proceras stipite laurus,
non sine nutanti platano lentaque sorore
flammati Phaethontis et aerea cupressu.
haec circum sedes late contexta locabit,
vestibulum ut molli velatum fronde vireret.
post hunc consequitur sollerti corde Prometheus,
extenuata gerens veteris vestigia poenae,
quam quondam silici restrictus membra catena
persolvit pendens e verticibus praeruptis.
inde pater dibum sancta cum coniuge natisque
advenit caelo, te solum, Phoebæ, relinquens
unigenamque simul cultricem montibus Idri:
Pelea nam tecum pariter soror aspernata est,
nec Thetidis taedas voluit celebrare iugales.
qui postquam nibeis fleperunt sedibus artus
large multiplici constructae sunt dapè mensae,
cum interea infirmo quatientes corpora motu

heridicos Parcae coeperunt edere cantus.
his corpus tremulum complectens undique bestis
candida purpurea talos incinperat ora,
at roseae nibeo residebant vertice vittae,
aeternumque manus carpebant rite laborem.
laeta colum molli lana retinebat amictum,
dextera tum leuiter deducens fila supinis
formabat digitis, tum prono in pollice torquens
libratum tereti versabat turbine fugum,
atque ita decerpens aequabat semper opus dens,
laneaque aridulis haerebant morsa labellis,
quae prius in lebi fuerant exstantia filo:
ante pedes autem candentis mollia lanae
bellera virgati custodibant calathiscri.
haec tum clarigona pellentes bellera voce
talìa diuino fuderunt carmine fata,
carmine, perfidiae quod post nulla arguet aetas.
o decus epimium magnis virtutibus augens,
Emathiae tutamen, Opis carissime nato,
accipe, quod laeta tibi pandunt luce sorores,
heridicum oraculum: sed hos, quae fata sequuntur,
currite ducentes subtegmīna, currite, fugi.
adueniet tibi iam portans optata maritis
Hesperus, adueniet fausto cum sidere coniunx,
quae tibi fleuissimo mentem perfundat amore,
languidulosque paret tecum coniungere somnos,
letitia substernens robusto brachia collo.
currite ducentes subtegmīna, currite, fugi.
nulla domus tales unquam contexit amores,
nullus amor tali coniungit foedere amantes,

qualis adest Thetidi, qualis concordia Peleo.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
nasceretur vobis expers terroris Achilles,
hostibus haud tergo, sed forti pectore notus,
qui pergaepe bago victor certamine cursus
flammea praebertet celeris bestigia cerbae.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
non illi quisquam bello se conferet heros,
cum Phrygii Teucro manabunt sanguine
Troicaque obsidens longinquo moenia bello,
periuri Pelopis hastabit tertius heres.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
illius egregias virtutes claraque facta
saepe fatebuntur gnatorum in funere matres,
cum incultum cano solbent a vertice crinem,
putridaque infirmis variabunt pectora palmis.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
namque velut densas praeterpens messor aristas
sole sub ardenti flabentia demetit arua,
Trojugenum infesto prosternet corpora ferro.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
testis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
quae passim rapido diffunditur Hellesponto,
cuius iter caesis angustans corporum acerbis
alta tepefaciet permixta flumina caede.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
denique testis erit morti quoque reddita praeda,
cum teres ex telso coaceruatum aggere bustum
excipiet nibeos percussae virginis artus.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.

nam simul ac fessis dederit fors copiam **A**chibis
urbis **B**ardaniae **N**eptunia solbere vincla,
alta **P**olyrenia madefient caede sepulcra;
quae, belut anticipiti succumbens victima ferro,
proiciet truncum summisso poplite corpus.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
quare agite optatos animi coniungite amores.
accipiat coniunx felici foedere dibam,
dedatur cupido iam dudum nupta marito.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
non illam nutrit orienti luce rebusens
hesterno collum poterit circumdare filo,
anxia nec mater discordis maesta puellae
serubitu caros mittet sperare nepotes.
currite ducentes subtegmina, currite, fugi.
taliam praefantes quondam felicia **P**elei
carmina dibino cecinerunt pectore **P**arrae.
praesentes namque ante domos invisere castas
heroum, et sese mortali ostendere coetu,
caelitolae nondum sprete pietate solebant.
saepe pater dibum templo in fulgente rebusens,
annua cum festis benignent sacra diebus,
conspexit terra centum procumbere tauros.
saepe bagus **L**iber **P**arnasi vertice summo
Thyiadas effusis evantis crinibus egit,
cum **D**elphi tota certatim ex urbe ruentes
acciperent laeti dibum fumantibus aris.
saepe in letifero belli certamine **M**abors
aut rapidi **T**ritonis era aut **A**marungia virgo
armatas hominum est praesens hortata ceterbas.

sed postquam tellus scelere est imbuta nefando
iustitiamque omnes cupida de mente fugarunt,
perfudere manus fraterno sanguine fratres,
destitit extinctos gnatus lugere parentes,
optabit genitor primaevi funera nati,
liber ut innuptae poteretur flore nobertae,
ignaro mater substernens se impia nato
impia non verita est dibos scelerare penates.
omnia fanda nefanda malo permixta furore
iustificam nobis mentem aberrare deorum.
quare nec talis dignantur visere coetus,
nec se contingi patiuntur lumine claro.

+

ÆD. ad Ortalum

Etsi me assiduo confectum cura dolore
seborat a doctis, Ortale, virginibus,
nec potis est dulcis Musarum expromere fetus
mens animi, tantis fluctuat ipsa malis—
namque mei nuper Cethæo in gurgite fratris
pallidulum manans alluit unda pedem,
Troia Khoeteo quem subter litore tellus
ereptum nostris obterit ex oculis.

numquam ego te, vita frater amabilior,
aspiciam posthac? at certe semper amabo,
semper maesta tua carmina morte canam,
qualia sub densis ramorum continit umbris
Daulias, absumpti fata gemens Ityli—

sed tamen in tantis maeroribus, Ortale, mitto
haec expressa tibi carmina Battadae,
ne tua dicta bagis nequiquam credita gentis
effluisse meo forte putes animo,
ut missum spongi furtivo munere malum
procurrit casto virginis e gremio,
quod miserae oblatae molli sub bestia locatum,
dum aduentu matris prosilit, excutitur,
atque illud prono praeteps agitur decursu,
huc manat tristi congestus ore rubor.

ÆSOP.

Omnia qui magni discepit lumina mundi,
qui stellarum ortus comperit atque obitus,
flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,

ut cedant certis sidera temporibus,
ut Tribiam furtim sub Latmia sacra relegans
dulcis amor gyro dehorret aereos:
idem me ille Conon caelesti in limine vidit
e Beroniceo vertice caesariem
fulgentem clare, quam multis illa dearum
lebia protendens brachia pollicita est,
qua res tempestate nobis auctus hymenaeo
vastatum finis iuerat Aggyrios,
dulcia nocturnae portans bestigia ripae,
quam de virgineis gesserat exubris.
estne nobis nuptis odio Venus? anne parentum
frustrantur falsis gaudia lacrimulis,
ubertim thalami quas intra limina fundunt?
non, ita me dibi, vera gemunt, iuerint.
id mea me multis docuit regina querellis
inbidente nobis proelia torba viro.
et tu non orbem lupti deserta cubile,
sed fratris cari flebile discidium?
quam penitus maestus expedit cura medullas!
ut tibi tunc toto pectore sollicitae
sensus ereptis mens excedit! at ego certe
cognoram a parva virgine magnanimam.
anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
coniugium, quod non fortior ausit alis?
sed tum maesta virum mittens quae verba locuta est!
Iuppiter, ut tristi lumina saepe manu!
quis te mutabit tantus deus? an quod amantes
non longe a caro corpore abesse solunt?
atque ibi me cunctis pro dulci coniuge dibus

non sine taurino sanguine pollicita es,
si reditum tetulisset. is haut in tempore longo
captam Asiam Aegypti finibus addiderat.
quis ego pro factis caelesti reddita coetu
pristina vota nobis munere dissolbo.
inbita, o regina, tuo de vertice cessi,
inbita: adiuro teque tuumque caput,
digna ferat quod si quis inaniter adiuravit:
sed qui se ferro postulet esse parem?
ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris
progenies Thiae clara superbehitur,
cum Medi peperere nobis mare, cumque iubentus
per medium classi barbara navis Athos.
quid facient crines, cum ferro talia cedant?
Iuppiter, ut Chalybon omne genus pereat,
et qui principio sub terra quaerere venas
institit ac ferri stringere duritiem!
abijunctae paulo ante comae mea fata sorores
lugebant, cum se Memnonis Aethiopis
unigena impellens nutantibus aera pennis
obtulit Arginoes Loricis ales equos,
isque per aetheras me tollens abolat umbras
et Veneris casto collocat in gremio.
ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat
Gratia Canopitis incola litoribus.
hi dii veni ibi vario ne solum in lumine caeli
ex Ariadnaeis aurea temporibus
fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
devotae flabi verticis exubiae,
quidulam a fluctu cedentem ad templa deum me

sidus in antiquis diſca nobis poſuit.
Virginis et ſaevi contingens namque Teonis
lumina, Calliſto iuncta Tyraoniae,
hertor in occaſum, tardum dux ante Booten,
qui hic ſero alto mergitur Oceano.
ſed quamquam me nocte premunt ſteſtigia diſcum,
lux autem canae Tethyi reſtituit
[pace tua ſari hic liceat, Rammusia ſirgo,
namque ego non ullo ſera timore tegam,
nec ſi me infeſtis diſcerpent ſidera dictis,
condita quin ſeri pectoris evolam],
non his tam laetor rebus, quam me afore ſemper,
afore me a dominae ſertice diſcrucior,
quicum ego, dum ſirgo quondam fuit omnibus expers
unguentis, una milia multa bibi.
nunc hos, optato quas iunxit lumine taeda,
non prius unanimis corpora coniugibus
tradite nudantes reſecta ſteſte papillas,
quam iucunda mihi munera libet onyx,
ſteſter onyx, caſto colitis quae iura cubili.
ſed quae ſe impuro dedit adulterio,
illius a mala dona letis bibat irrita pulvis:
namque ego ab indignis praemia nulla peto.
ſed magis, o nuptae, ſemper concordia ſteſtras,
ſemper amor ſedes incolat aſſiduus.
tu ſero, regina, tuens cum ſidera diſcam
placabis ſeſtis luminibus Venerem,
unguinis expertem non ſiris eſſe tuam me,
ſed potius largis affice muneribus.

sidera corruerint utinam! coma regia fiam,
proximus Hydrochoi fulgeret Darion!

ÆSOP. de ianua moechæ cuiusdam

O dulci iucunda virgo, iucunda parenti,
salve, teque bona Iuppiter auctet ope,
ianua, quam Balbo dicunt servisse benigne
olim, cum sedes ipse senex tenuit,
quamque ferunt rursus gnato servisse maligne,
postquam es porrecto facta marita senex.
dic agetum nobis, quare mutata feraris
in dominum heterem deseruisse fidem.
'Non lita Cæcilio placeam, cui tradita nunc sum]
culpa mea est, quamquam dicitur esse mea,
nec peccatum a me quisquam pote dicere quitquam:
verum istius populi ianua qui te facit,
qui quacumque aliquid reperitur non bene factum
ad me omnes clamant: ianua, culpa tua est.'
Non istuc satis est uno te dicere verbo.
sed facere ut quibus sentiat et videat.
'Qui possum? nemo quaerit nec scire laborat?'
Nos solumus: nobis dicere ne dubita.
'Primum igitur, virgo quod fertur tradita nobis,
falsum est. non illam vir prior attigerit,
languidior tenera cui pendens sicula beta.
numquam se mediam sustulit ad tunicam;
sed pater illius gnati violasse cubile
dicitur et miseram conscelerasse domum,
sibi quod impia mens caeco flagrabat amore,
seu quod iners sterili semine natus erat,

ut quaerendum unde foret nervosius illud,
quod posset zonam solbere virgineam.
Egregium narras mira pietate parentem.
qui ipse sui gnati miserit in gremium.
Atqui non solum hoc dicit se cognitum habere
Briſia Cyneae supposita speculae,
flatus quam molli praeturret flumine Mella,
Briſia Veronae mater amata meae,
sed de Postumio et Corneli narrat amore,
cum quibus illa malum fecit adulterium.
dixerit hic aliquis: quid? tu istaer, ianua, nosti,
cui numquam domini limine abesse licet,
nec populum auscultare, sed hic suffixa tigillo
tantum operire soles aut aperire domum?
saepe illam audisti furtiva voce loquentem
solam cum ancillis haec sua flagitia,
nomine dicentem quos diximus, utpote quae mi
speraret nec linguam esse nec auriculam.
praeterea addebat quendam, quem dicere nolo
nomine, ne tollat rubra supercilia.
longus homo est, magnas cui lites intulit olim
falsum mendaci ventre puerperium.'

ÆDIII. ad Mallium

Quod mihi fortuna casuque oppressus acerbo
conscriptum hoc lacrimis mittis epistolum,
naufragum ut eiectum spumantibus aequoris undis
sublesem et a mortis limine restituam,
quem neque sancta Venus molli requiescere somno
desertum in lecto caelibe perpetitur,

nec heterum dulci scriptorum carmine Musae
oblectant, cum mens anxia pervigilat:
id gratum est mihi, me quoniam tibi dicis amicum,
muneraque et Musarum hinc petis et Veneris.
sed tibi ne mea sint ignota incommoda, Mani,
neu me odisse putes hospitis officium,
accipe, quis merger fortunae fluctibus ipse,
ne amplius a misero dona beata petas.
tempore quo primum bestis mihi tradita pura est,
iucundum cum aetas florida her ageret,
multa satis lusi: non est dea nescia nostri,
quae dulcem curis misceat amaritiem.
sed totum hoc studium luctu fraterna mihi mors
abstulit. o misero frater adempte mihi,
tu mea tu moriens fregisti commoda, frater,
tecum una tota est nostra sepulta domus,
omnia tecum una perierunt gaudia nostra,
quae tuus in vita dulcis aiebat amor.
cuius ego interitu tota de mente fugabi
haec studia atque omnes delicias animi.
quare, quod scribis Veronae turpe Catullo
esse, quod hic quisquis de meliore nota
frigida deserto tepefactet membra cubili,
id, Mani, non est turpe, magis miserum est.
ignoscas igitur si, quae mihi luctus ademit,
haec tibi non tribuo munera, cum nequeo.
nam, quod scriptorum non magna est copia apud me,
hoc fit, quod Romae habimus: illa domus,
illa mihi sedes, illic mea carpitur aetas:
huc una ex multis capsula me sequitur.

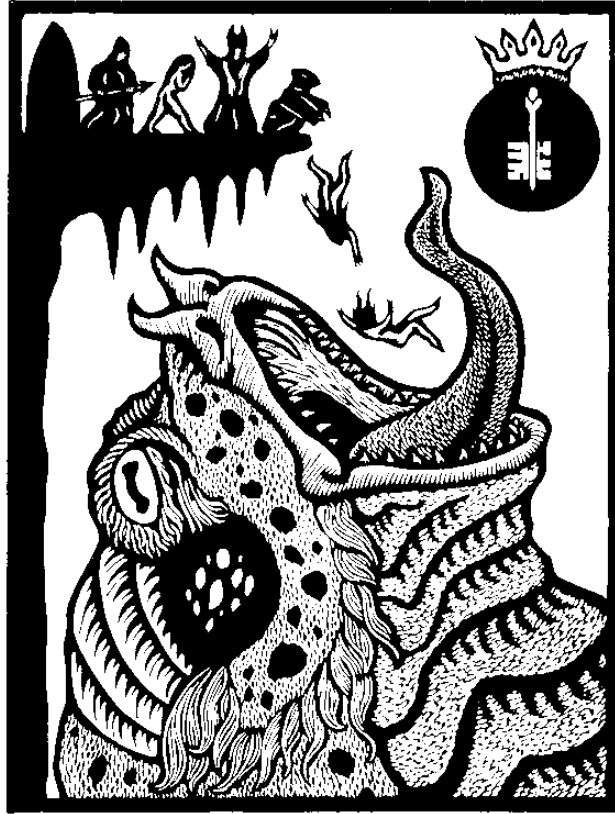
quod cum ita sit, nolim statuas nos mente maligna
id facere aut animo non satis ingenuo,
quod tibi non utriusque petenti copia posta est:
ultro ego deferrem, copia siqua foret.
Non possum reticere, deae, qua me *Allius* in re
iuuerit aut quantis iuberit officiis,
ne fugiens saeculis obliuiscens aetas
illius hoc caetera nocte tegat studium:
sed dicam vobis, vos porro dicite multis
milibus et facite haec carta loquatur anus.

notescatque magis mortuus atque magis,
nec tenuem tepens sublimis aranea telam
in deserto *Alli* nomine opus faciat.
nam, mihi quam dederit duplex *Amathusia* curam,
scitis, et in quo me torruerit genere,
cum tantum arderem quantum *Trinacria* rupe
lymphaque in *Oetaeis* *Malia* *Thermopolis*,
maesta neque assiduo tabescere lumina fletu
cessarent. tristisque imbre madere genae.
qualis in aeris perlucens vertice montis
rius mustoso prosilit e lapide,
qui cum de prona praeteps est valle solutus,
per medium densi transit iter populi,
dulce viatori lagso in sudore leuamen,
cum gravis exustos aestus hiulcat agros:
hic, velut in nigro iactatis turbine nautis
lenius aspirans aura secunda venit
iam prece *Pollucis*, iam *Castoris* implorata,
tale fuit nobis *Allius* auxilium.

is clausum lato patefecit limite campum,
isque domum nobis isque dedit dominae,
ad quam communes exerceceremus amores.
quo mea se molli candida dība pede
intulit et trito fulgentem in limine plantam
innixa arguta constituit solea,
coniugis ut quondam flagrans advenit amore
Protesilaeam Laodamia domum
inceptam frustra, nondum cum sanguine sacro
hostia caelestis pacificasset eros.
nil mihi tam balde placeat, Ramnusia virgo,
quod temere inbitis suscipiatur eris.
quam ietuna pium desiderat ara cruorem,
docta est amisso Laodamia viro,
coniugis ante coacta nobi dimittere collum,
quam veniens una atque altera rursus hiems
noctibus in longis abidum saturasset amorem,
posset ut abrupto bibere coniugio,
quod scibant Parcae non longo tempore abesse,
si miles muros isset ad Iliacos.
nam tum Helenae raptu primores Argiuorum
coeperat ad sese Troia trahere viros,
Troia [nefas!] commune sepulcrum Asiae Europaeque,
Troia virum et virtutum omnium acerba cinis,
quaene etiam nostro letum miserabile fratri
attulit. ei misero frater adempte mihi
ei misero fratri iucundum lumen ademptum,
tecum una tota est nostra sepulta domus,
omnia tecum una perierunt gaudia nostra,
quae tuus in vita dulcis alevat amor.

quem nunc tam longe non inter nota sepulcra
nec prope cognatos compositum cineres,
sed Troia obscena, Troia infelice sepultum
detinet extremo terra aliena solo.
ad quam tum properans fertur undique pubes
Graecae penetralis degeruisse focos,
ne Paris abducta gabigus libera moecha
otia parato degeret in thalamo.
quo tibi tum casu, pulcerrima Laodamia,
ereptum est vita dulcius atque anima
coniugium: tanto te absorbens furtive amoris
aestus in abruptum detulerat barathrum,
quale ferunt Grai Pheneum prope Cyleneum
siccare emulsa pingue palude solum,
quod quondam caesis montis fodisse medullis
audit falsiparens Amphitryoniades,
tempore quo certa Stymphalia monstra sagitta
perculit imperio deterioris eri,
pluribus ut caeli tereretur ianua dibis,
Hebe nec longa virginitate foret.
sed tuus altus amor barathro fuit altior illo,
qui tamen indomitam ferre iugum docuit.
nam nec tam carum confecto aetate parenti
una caput seri nata nepotis alit,
qui cum dibitiis hic tandem iubentus abitis
nomen testatas intulit in tabulas,
impia derisi gentilis gaudia tollens,
suscitat a cano vulturium capiti:
nec tantum nibeo gabiga est ulla columbo
compar, quae multo dicitur improbius

ostula mordenti semper decerpere rostro,
 quam quae praecipue multibola est mulier.
sed tu horum magnos hucisti sola furores,
 ut semel es flabo conciliata viro.
aut nihil aut paulum cui tum concedere digna
 lux mea se nostrum contulit in gremium,
quam circumcursans hinc illinc saepe Cupido
 fulgebat crocina candidus in tunica.
quae tamen etsi uno non est contenta Catullo,
 rara heretundae furta feremus erae
ne nimium simus stultorum more molesti.
 saepe etiam Iuno, maxima caelicolum,
coniugis in culpa flagrantem concoquit iram,
 nosceus omniboli plurima furta Iobis.
atqui nec diis homines componitur aequum est,

ingratum tremuli tolle parentis onus.
nec tamen illa mihi dextra deducta paterna
fragrantem Assyrio venit odore domum,
sed furtiva dedit mira munuscula nocte,
ipsius ex ipso dempta hiri gremio.
quare illud satis est, si nobis is datur unus
quem lapide illa dies candidiore notat.
hoc tibi, quod potui, confectum carmine munus
pro multis, Alli, redditur officiis,
ne bestrum scabra tangat rubigine nomen
haec atque illa dies atque alia atque alia.
huc addent tibi quam plurima, quae Themis olim
antiquis solita est munera ferre piis.
sitis felices et tu simul et tua vita,

et domus in qua lusimus et domina,
et qui principio nobis terram dedit aufert,
a quo sunt primo omnia nata bona,
et longe ante omnes mihi quae me carior ipso est,
lux mea, qua biba bibere dulce mihi est.

CLX. ad Rufum

Noli admirari, quare tibi femina nulla,
Rufe, velit tenerum supposuisse femur,
non si illam rarae labefactes munere bestis
aut perluciduli deliciis lapidis.
laedit te quaedam mala fabula, qua tibi fertur
ualle sub alarum trup habitare caper.
hunc metuunt omnes, neque mirum: nam mala balde est
bestia, nec quicum bella puella cubet.
quare aut crudelem nasorum interfice pestem,
aut admirari desine tur fugiunt.

CLXI.

Nulli se dicit mulier mea nubere malle
quam mihi, non si se Iuppiter ipse petat.
dicit: sed mulier cupido quod dicit amanti,
in vento et rapida scribere oportet aqua.

CLXII.

Si cui iure bono sacer alarum obstitit hircus,
aut si quem merito tarda podagra setat.
aemulus iste tuus, qui bestrem exerceat amorem,
mirifice est a te nactus utrumque malum.

nam quotiens fuit, totiens ulciscitur ambo:
illam affligit odore, ipse perit podagra.

CLXXXIII. ad Lesbiam

Dicebas quondam solum te nosse Catullum,
Lesbia, nec prae me belle tenere Iovem.
dilexi tum te non tantum ut vulgus amicam,
sed pater ut gnatos diligit et generos.
nunc te cognovi: quare etsi impensius uror,
multo mi tamen es bilior et levisior.
qui potis est, inquis? quod amantem iniuria talis
cogit amare magis, sed bene belle minus.

CLXXXIII.

Desine de quoquam quitquam bene belle mereri
aut aliquem fieri posse putare pium.
omnia sunt ingrata, nihil fecisse benigne
prodest immo etiam taedet obestque magis;
ut mihi, quem nemo gravius nec acerbius urget,
quam modo qui me unum atque unicum amicum
habuit.

CLXXXIV. ad Gellium

Gellius audierat patrum obiurgare solere,
si quis delicias diceret aut faceret.
hoc ne ipsi accideret, patruus perdepuit ipsam
uxorem, et patrum reddidit Arpocratem.
quod voluit fecit: nam, quamvis irrumet ipsum
nunc patrum, verbum non faciet patruus.

CXXX. ad Lesbiam

Huc est mens deducta tua mea, Lesbia, culpa
atque ita se officio perdidit ipsa suo,
ut iam nec bene belle queat tibi, si optima fias,
nec desistere amare, omnia si facias.

CXXXI. ad deos

Siqua recordanti benefacta priora voluptas
est homini, cum se cogitat esse pium,
nec sanctam violasse fidem, nec foedere nullo
ditum ad fallendos numine abusum homines,
multa parata manent in longa aetate, Catulle,
ex hoc ingrato gaudia amore tibi.
nam quaecumque homines bene cuiquam aut dicere
possunt
aut facere, haec a te dictaque factaque sunt.
omnia quae ingratae perierunt credita menti.
quare iam te cur amplius excrucies?
quin tu animo offirmas atque istinc teque reducis,
et dis inbitis desinis esse miser?
difficile est longum subito deponere amorem,
difficile est, verum hoc qua lubet efficias:
una salus haec est. hoc est tibi pervincendum,
hoc facias, sibe id non pote sibe pote.
o di, si bestium est misereri, aut si quibus unquam
extremam iam ipsa in morte tulistis opem,
me miserum aspiciite et, si vitam puriter egi,
eripite hanc pestem perniciemque mihi,
quae mihi subrepens imos ut torpor in artus

expulit ex omni pectore laetitias.
non iam illud quaero, contra me ut diligat illa,
aut, quod non potis est, esse pudica velit:
ipse balere opto et taetrum hunc deponere morbum.
o di, reddite mi hoc pro pietate mea.

ÆÆSDII. ad Rufum

Rufe mihi frustra ac nequiquam credite amice
[frustra? immo magno cum pretio atque malo],
sicine subrepsti mi, atque intestina perurens
ei misero eripuisti omnia nostra bona?
eripuisti, heu heu nostrae crudele venenum
vitae, heu heu nostrae pestis amicitiae.

ÆÆSDIII. ad Gallum

Gallus habet fratres, quorum est lepidissima coniunx
alterius, lepidus filius alterius.
Gallus homo est bellus: nam dulces iungit amores,
cum puero ut bello bella puella cubet.
Gallus homo est stultus, nec se videt esse maritum,
qui patruus patrum monstrat adulterium.

ÆÆSDIIIb.

sed nunc id doleo, quod purae pura puellae
suavia comminxit spurca saliba tua.
verum id non impune feres: nam te omnia saecula
noscent et, qui sis, fama loquetur anus.

ÆÆIII. ad Lesbium

Lesbius est pulcher. quid ni? quem Lesbica malit
quam te cum tota gente, Catulle, tua.
sed tamen hic pulcher bendat cum gente Catullum,
si tria natorum suavia reppererit.

XXX. ad Gellium

Quid dicam, Gelli, quare rosea ista labella
hiberna fiant candidiora nibe,
mane domo cum epis et cum te octava quiete
e molli longo suscitatur hora die?
nescio quid certe est: an vere fama susurrat
grandia te mediis tenta horare viri?
sic certe est: clamant Victoris rupta miselli
ilia, et emulso labra notata sero.

XXXI. ad Iuventium

Demone in tanto potuit populo esse, Iuuenti,
bellus homo, quem tu diligere inciperes.
praeterquam iste tuus moribunda ab sede Pisauri
hospes inaurata palladior statua,
qui tibi nunc cordi est, quem tu praeponere nobis
audes, et nescis quod facinus facias?

CLXXXIII. ad Quintium

Quinti, si tibi sis oculos debere Catullum
aut aliud si quid carius est oculis,
eripere ei noli, multo quod carius illi
est oculis seu quid carius est oculis.

CLXXXIII. ad Lesbiam

Lesbia mi praesente viro mala plurima dicit:
haec illi fatuo maxima laetitia est.
mule, nihil sentis? si nostri oblita taceret,
sana esset: nunc quod gannit et obloquitur,
non solum meminit, sed, quae multo acrior est res,
irata est. hoc est, uritur et loquitur.

CLXXXIV. ad Arrium

Commenda dicebat, si quando commoda vellet
dicere, et insidias Arrius hingsidias,
et tum mirifice sperabat se esse locutum,
cum quantum poterat dixerat hingsidias.
credo, sic mater, sic liber abunculus eius.
sic maternus avus dixerat atque avia.
hoc misso in Syriam requierant omnibus aures
audibant eadem haec leniter et leuiter,

nec sibi postilla metuebant talia verba,
cum subito offertur nuntius horribilis,
Ionios fluctus, postquam illuc Arrius isset,
iam non Ionios esse sed Dionios.

¶¶¶¶.

Odi et amo. quare id faciam, fortasse requiris.
nescio, sed fieri sentio et excrucior.

¶¶¶¶¶. ad Lesbiam

Quintia formosa est multis. mihi candida, longa,
recta est: haec ego sic singula confiteor.
totum illud formosa nego: nam nulla venustas,
nulla in tam magno est corpore mita salis.
Lesbia formosa est, quae cum pulcherrima tota est,
tum omnibus una omnis surripuit Veneres.

¶¶¶¶¶. ad Lesbiam

Nulla potest mulier tantum se dicere amatam
vere, quantum a me Lesbia amata mea est.
nulla fides ullo fuit umquam foedere tanta,
quanta in amore tuo ex parte reperta mea est.

¶¶¶¶¶. ad Gellium

Quid facit is, Gelli, qui cum matre atque sorore
prurit, et abiectis perbigilat tunicis?
quid facit is, patrum qui non sinit esse maritum?
etquid scis quantum suscipiat sceleris?
suscipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys
nec genitor Nympharum abluit Oceanus:

nam nihil est quicquam sceleris, quo prodeat ultra,
non si demisso se ipse foret capite.

CCCC. ad Gellium

Gellius est tenuis: quid ni? cui tam bona mater
tamque salens sibat tamque benusta soror
tamque bonus patruus tamque omnia plena puellis
cognatis, quare is designat esse mater?
qui ut nihil attingat, nisi quod fas tangere non est,
quantumbis quare sit mater invenies.

CC. ad Gellium

Nascatur magus ex Gelli matrisque nefando
coniugio et discat Persicum aruspitium:
nam magus ex matre et gnato gignatur oportet,
si vera est Persarum impia religio,
gratus ut accepto generetur carmine dibos
omentum in flamma pingue liquefaciens.

CCIII. ad Gellium

Non ideo, Gelli, sperabam te mihi fidum
in misero hoc nostro, hoc perduto amore fore,
quod te cognossem bene constantem putarem
aut posse a turpi mentem inhibere probro;
sed neque quod matrem nec germanam esse videbam
hanc tibi, cuius me magnus edebat amor.
et quambis tecum multo coniungerer usu,
non satis id causae credideram esse tibi.
tu satis id ducti: tantum tibi gaudium in omni
culpa est, in quacumque est aliquid sceleris.

ÆCIII. ad Lesbiam

Lesbia mi dicit semper male nec tacet unquam
de me: Lesbiam me dispeream nisi amat.
quo signo? quia sunt totidem mea: deprecor illam
assidue, herum dispeream nisi amo.

ÆCIII. ad Gaium Iulium Caesarem

Nil nimium studeo, Caesar, tibi belle placere,
nec scire utrum sis albus an ater homo.

ÆCIV. ad Mentulam

Mentula moechatur. Moechatur mentula? Certe.
Hoc est quod dicunt: ipsa olera olla legit.

ÆCV. ad Gaium Helvium Cinna

Zmyrna mei Cinnae nonam post denique messem
quam coepta est nonamque edita post hiemem,
milìa cum interea quingenta Hortensius uno

Zmyrna cabas Satrachi penitus mittetur ad undas,
Zmyrnam cana diu saecula perboluent.
at Volusi annales Paduam morientur ad ipsam
et lapas scombris saepe dabunt tunicas.

ÆCVI.

Parva mei mihi sint cordi monimenta ...,
at populus tumido gaudeat Antimacho.

ÆCVII. ad Gaium Licinium Calpum

Si quisquam mutis gratum acceptumque sepulcris
accidere a nostro, Calbe, dolore potest,
quo desiderio heteres renobamus amores
atque olim missas flemus amicitias,
certe non tanto mors immatura dolori est
Quintiliae, quantum gaudet amore tuo.

ÆCIV. ad Æmiliū

Non lita me di ament] quisquam referre putabi,
utrumne os an culum olfacerem Æmilio.
nilo mundius hoc, nihiloque immundius illud,
verum etiam culus mundior et melior:
nam sine dentibus est. hic dentis sesquipedalis,
gingivas vero ploreni habet heteris,
praeterea rictum qualem diffissus in aestu
meientis mulae cunnus habere solet.
hic futuit multas et se facit esse venustum,
et non pistrino traditur atque asino?
quem si qua attingit, non illam posse putemus
aegroti culum lingere carnificis?

ÆCV. ad Dictium

In te, si in quemquam, dici pote, putide Dicti,
id quod verbosis dicitur et fatuis.
ista cum lingua, si usus veniat tibi, possis
culos et crepidas lingere carpatinas.
si nos omnino his omnes perdere, Dicti,
hiscas: omnino quod cupis efficies.

XCIII. ad Iubentium

Surripui tibi, dum ludis, mellite Iubenti,
suaviolum dulci dulcius ambrosia.
verum id non impune tuli: namque amplius horam
sufficium in summa me meministi esse cruce,
dum tibi me purgo nec possum fletibus ullis
tantillum gestrae demere saebittiae.
nam simul id factum est, multis diluta labella
guttis abstersisti omnibus articulis,
ne quicquam nostro contractum ex ore maneret,
tamquam commictae spurca saliba lupae.
praeterea infesto miserum me tradere amor
non cessasti omnique excruciare modo,
ut mi ex ambrosia mutatum iam foret illud
suaviolum tristi tristius elleboro.
quam quoniam poenam misero proponis amor,
numquam iam posthac basia surripiam.

C. ad Marcum Caelium furum

Caelius Aufillenum et Quintius Aufillenam
flos Veronensum depereunt iuvenum,
hic fratrem, ille sororem. hoc est, quod dicitur, illud
fraternum vere dulce sodalitium.
cui faveam potius? Caeli, tibi: nam tua nobis
perspecta ex igni est unica amicitia,
cum hesana meas torreret flamma medullas.
sis felix, Caeli, sis in amore potens.

CII. ad inferias

Multas per gentes et multa per aequoraactus
advenio has miseram, frater, ad inferias,
ut te postremo donarem munere mortis
et mutam nequiquam alloquerer cinerem.
quandoquidem fortuna mihi te abstulit ipsum.
heu miser indigne frater adempte mihi,
nunc tamen interea haec, pristina quae more parentum
tradita sunt tristi munere ad inferias,
accipe fraterno multum manantia fletu,
atque in perpetuum, frater, abe atque vale.

C33. ad Cornelium Nepotem

Si quisquam tacito commissum est fido ab amico,
cuius sit penitus nota fides animi,
meque esse invenies illorum iure sacratum,
Corneli, et factum me esse puta Arpocratem.

C33. ad Silonem

Aut sodes mihi redde decem sestertia, Silo,
deinde esto quamvis saebus et indomitus:
aut, si te nummi delectant, desine quaeso
leno esse atque idem saebus et indomitus.

C34.

Credis me potuisse meae maledicere vitae,
ambobus mihi quae carior est oculis?
non potui, nec, si possem, tam perditae amarem:
sed tu cum Tappone omnia monstra facis.

C34. ad Mentulam

Mentula conatur Pipleium scandere montem:
Musae furrillis praecipitem eiciunt.

CXIII.

Cum puero bello praetorem qui fides esse,
quid credat, nisi se bendere discupere?

CXIII. ad Lesbiam

Si quicquam cupido optantique optigit umquam
insperanti, hoc est gratum animo proprie.
quare hoc est gratum nobis quoque carius auro
quod te restituas, Lesbiam, mi cupido.
restituas cupido atque insperanti, ipsa refert te
nobis. o lucem candidiore nota!
quis me uno fides felicitior aut magis hac est
optandus fides dicere quis poterit?

CXIII. ad Cominium

Si, Comini, populi arbitrio tua cana senectus
spurrata impuris moribus intereat,
non equidem dubito quin primum inimica bonorum
lingua exsecta abido sit data culturio,
effossos oculos boret atro gutture coruus,
intestina canes, cetera membra lupi.

CXIII. ad Lesbiam

Iucundum, mea fides, mihi proponis amorem
hunc nostrum inter nos perpetuumque fore.
di magni, facite ut vere promittere possit,
atque id sincere dicat et ex animo,

ut liceat nobis tota perducere vita
aeternum hoc sanctae foedus amicitiae.

CX. ad Aufilenam

Aufilena, bonae semper laudantur amicae:
accipiunt pretium, quae facere instituunt.
tu, quod promisti, mihi quod mentita inimica es,
quod nec das et fers saepe, facis facinus.
aut facere ingenuae est, aut non promissae pudicae,
Aufillena, fuit: sed data corripere
fraudando officitis, plus quam meretricis abarae
quae sese toto corpore prostituit.

CXI. ad Aufilenam

Aufilena, viro contentam habere solo,
nuptiarum laus ex laudibus eximitis:
sed tuis quamvis potius succumbere par est,
quam matrem fratres efficere ex patruo...

CXII. ad Nasonem

Multus homo es, Naso, neque tecum multus homo
te scindat: Naso, multus es et pathicus.

CXIII. ad Gaium Helvium Cinna

Consule Pompeio primum duo, Cinna, solebant
Maeciliam: facto consule nunc iterum
mangerunt duo, sed creberunt milia in unum
singula. fecundum semen adulterio.

CXIV. ad Mentulam

Firmanus saltu non falso Mentula diues
fertur, qui tot res in se habet egregias,
autupium omne genus, piscis, prata, arba ferasque.
nequiquam: fructus sumptibus exsuperat.
quare concedo sit diues, dum omnia desint.
saltum laudemus, dum modo ipse egeat.

ÆD. ad Mentulam

Mentula habet instar triginta iugera prati,
quadraginta arui: cetera sunt maria.
cur non dubitatis Croesum superare potis sit,
uno qui in saltu tot bona possideat,
prata arba ingentes silvas saltusque paludesque
usque ad Hyperboreos et mare ad Oceanum?
omnia magna haec sunt, tamen ipsest maximus ultro,
non homo, sed vero mentula magna minax.

ÆD. ad Gellium

Saepe tibi studioso animo venante requirens
carmina uti possem mittere Battadae,
qui te lenirem nobis, neu conarere
tela infesta mittere in usque caput,
hunc video mihi nunc frustra sumptum esse laborem,
Gelli, nec nostras hic baluisse preces.
contra nos tela ista tua eritabimus amitha
at fixus nostris tu dabis supplicium.

Fragmenta

3.

Hunc lucum tibi dedico consetroque, Priape,
qua domus tua Campsaci est quaque ... Priape.
nam te praecipue in suis urbibus colit ora
Hellaspontia, ceteris ostrior orig.

33.

de meo ligurrere libido est

333.

at non effugies meos iambos